VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2014. gada 27. februārī*

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Šķidro kristālu displeja (LCD) paneļu pasaules tirgus — Nolīgumi un saskaņotas darbības cenu un ražošanas jaudas jomā — Teritoriālā kompetence — Iekšējā pārdošana — Produktus, uz kuriem attiecas aizliegta vienošanās, saturošu galaproduktu pārdošana — Vienots un turpināts pārkāpums — Naudas sodi — Noapaļošanas metode — Neierobežota kompetence

Lieta T-91/11

InnoLux Corp., iepriekš *Chimei InnoLux Corp.*, Džunaņa [*Zhunan*] (Taivāna), ko pārstāv *J. F. Bellis*, advokāts, un *R. Burton*, *solicitor*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisija, ko pārstāv *P. Van Nuffel*, *F. Ronkes Agerbeek* un *A. Biolan*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 8. decembra Lēmumu C(2010) 8761, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39.309 – LCD) un samazināt prasītājai ar šo lēmumu uzliktā naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši G. Berardis [*G. Berardis*] (referents) un K. Veters [*C. Wetter*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rozner*] administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 24. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1. *Šajā lietā iesaistītās sabiedrības*

1 *Chi Mei Optoelectronics Corp.* (turpmāk tekstā – "*CMO*") ir saskaņā ar Taivānas tiesībām dibināta sabiedrība, kas kontrolē tādu sabiedrību grupu, kuras reģistrētas visā pasaulē un nodarbojas ar šķidro kristālu displeja paneļu ar aktīvo matricu (turpmāk tekstā – "LCD") ražošanu.

2 2009. gada 20. novembrī *CMO* noslēdza apvienošanās līgumu ar sabiedrībām *InnoLux Display Corp*. un *TPO Displays Corp*. Saskaņā ar šo līgumu *TPO Displays* un *CMO* kopš 2010. gada 18. marta vairs nepastāvēja. Palikusī juridiskā vienība mainīja savu nosaukumu divas reizes, vispirms no *InnoLux Display Corp*. uz *Chimei InnoLux Corp*. un, visbeidzot, uz *InnoLux Corp*., kas ir prasītāja.

2. *Administratīvais process*

3 [*Konfidenciāli*] [1] saskaņā ar Korejas tiesībām dibinātā sabiedrība *Samsung Electronics Co., Ltd* (turpmāk tekstā – "*Samsung*") iesniedza Eiropas Kopienu Komisijai pieteikumu par atbrīvojumu no naudas soda saskaņā ar Komisijas paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par iecietību").

4 Šajā sakarā *Samsung* informēja, ka starp vairākiem uzņēmumiem, tostarp prasītāju, pastāv aizliegta vienošanās attiecībā uz noteiktiem LCD veidiem.

5 2006. gada 23. novembrī Komisija *Samsung* piešķīra nosacītu atbrīvojumu no naudas soda saskaņā ar 2002. gada paziņojuma par iecietību 15. punktu, taču atteicās to piešķirt citai aizliegtās vienošanās dalībniecei, proti, saskaņā ar Korejas tiesībām dibinātajai sabiedrībai *LG Display Co. Ltd*, kuras nosaukums iepriekš bija *LG Philips LCD Co. Ltd* (turpmāk tekstā – "*LGD*").

6 2009. gada 27. maijā Komisija uzsāka administratīvo procesu un pieņēma paziņojumu par iebildumiem saskaņā ar Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulas (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar [EKL] 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.), 10. pantu. Šis paziņojums par iebildumiem tika nosūtīts sešpadsmit sabiedrībām, tostarp *CMO* un diviem pilnībā minētajai sabiedrībai piederošiem meitasuzņēmumiem, proti, *Chi Mei Optoelectronics BV* un *Chi Mei Optoelectronics UK Ltd*. Šī paziņojuma par iebildumiem 281.–285. apsvērumā Komisija it īpaši atgādināja, ka saskaņā ar judikatūru, pirmkārt, Eiropas Savienības tiesību normās attiecībā uz konkurenci ir atzīts, ka vienā un tajā pašā grupā ietilpstošas dažādas sabiedrības veido vienu ekonomisko vienību un tātad vienu uzņēmumu LESD 101. un 102. panta izpratnē, ja attiecīgās sabiedrības savu rīcību tirgū nenosaka autonomi (2003. gada 30. septembra spriedums lietā T-203/01 *Michelin*/Komisija, *Recueil*, II-4071. lpp., 290. punkts), un, otrkārt, pietiek ar to, ka Komisija pierāda, ka viss meitasuzņēmuma kapitāls pieder mātesuzņēmumam, lai pieņēmumu, saskaņā ar kuru šis pēdējais īsteno izšķirošu ietekmi pār meitasuzņēmuma rīcību tirgū, varētu uzskatīt par pierādītu (2009. gada 31. marta spriedums lietā T-405/06 *ArcelorMittal Luxembourg* u.c./Komisija, Krājums, II-771. lpp., 91. punkts). Turklāt paziņojuma par iebildumiem 327.–329. apsvērumā Komisija izskaidroja iemeslus, kādēļ saskaņā ar minēto judikatūru divi iepriekš minētie *CMO* meitasuzņēmumi ir jāuzskata par solidāri atbildīgiem par *CMO* izdarītajiem pārkāpumiem.

1 — Konfidenciālie dati ir izlaisti.

7 Paziņojumam par iebildumiem ir pievienots CD-ROM, kur ir ietvertas Komisijas lietas materiālu pieejamās daļas. Paziņojuma par iebildumiem adresāti izmantoja savas tiesības piekļūt tām Komisijas lietas materiālu daļām, kas bija pieejamas tikai Komisijas telpās.

8 Paziņojuma par iebildumiem adresāti informēja Komisiju rakstveidā par savu viedokli attiecībā uz pret tiem izvirzītajiem iebildumiem noteiktajā termiņā.

9 Vairāki paziņojuma par iebildumiem adresāti, tostarp prasītāja, izmantoja savas tiesības tikt uzklausītiem mutiski uzklausīšanā, kas notika 2009. gada 22. un 23. septembrī.

10 Ar 2010. gada 4. marta lūgumu sniegt informāciju un 2010. gada 6. aprīļa vēstuli lietas dalībnieki tostarp tika aicināti iesniegt informāciju attiecībā uz pārdošanas apjomu, kas tiks ņemts vērā, aprēķinot naudas sodu, kā arī iesniegt savus apsvērumus par šo jautājumu.

11 *CMO* uz minēto vēstuli atbildēja 2010. gada 23. aprīlī.

3. *Apstrīdētais lēmums*

12 2010. gada 8. decembrī Komisija pieņēma Lēmumu C(2010) 8761, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39.309 – LCD) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), kura kopsavilkums ir publicēts 2011. gada 7. oktobra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 295, 8. lpp.).

13 Apstrīdētais lēmums ir adresēts sešpadsmit sabiedrībām, kuras ir paziņojuma par iebildumiem adresātes. Turpretī to meitasuzņēmumi, kuri arī bija paziņojuma par iebildumiem adresāti, apstrīdētajā lēmumā nav minēti.

14 Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatēja, ka starp sešiem lieliem LCD starptautiskiem ražotājiem, tostarp prasītāju, pastāv aizliegta vienošanās, kas attiecas uz divām šādām minēto produktu – kas ir divpadsmit collu vai lielāki – kategorijām: LCD, kas paredzēti tādām informācijas tehnoloģijām kā kompaktie portatīvie datori un datoru monitori (turpmāk tekstā – "LCD-IT") un LCD, kas paredzēti televizoriem (turpmāk tekstā "LCD-TV") (turpmāk tekstā kopā – "attiecīgie LCD").

15 Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu aizliegtā vienošanās izpaudās kā vienots un turpināts LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpums, kas ilga vismaz no 2001. gada 5. oktobra līdz 2006. gada 1. februārim (turpmāk tekstā – "pārkāpuma laikposms"). Šajā laikposmā starp aizliegtās vienošanās dalībniekiem galvenokārt Taivānas viesnīcās bija notikušas vairākas daudzpusējas sanāksmes, kuras tie sauca par "Kristāla sanāksmēm". Šīm sanāksmēm nepārprotami bija pret konkurenci vērsts mērķis, jo tajās dalībniekiem bija iespēja it īpaši noteikt attiecīgo LCD minimālo cenu, pārrunāt savas cenu prognozes, lai novērstu cenu samazināšanos un saskaņotu cenu paaugstināšanu, kā arī ražošanas līmeņus. Pārkāpuma laikposmā aizliegtās vienošanās dalībnieki tikās arī divpusējās sanāksmēs un bieži apmainījās ar informāciju par "Kristāla sanāksmēs" aplūkotajiem jautājumiem. Tie turklāt veica pasākumus, lai pārliecinātos, vai šajās sanāksmēs pieņemtie lēmumi tiek izpildīti (apstrīdētā lēmuma 70.–74. apsvērums).

16 Lai arī prasītāja apgalvoja, ka LCD-TV bija no LCD-IT atsevišķs tirgus un ka aizliegtā vienošanās pastāvēja tikai attiecībā uz LCD-IT, Komisija tomēr uzskatīja, ka pastāv vienots un turpināts pārkāpums, kas attiecas uz abiem šiem produktiem (apstrīdētā lēmuma 281. un 283.–290. apsvērums).

17 Nosakot ar apstrīdēto lēmumu uzlikto naudas sodu, Komisija izmantoja pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1/2003 (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes") 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

18 Piemērojot 2006. gada pamatnostādnes, Komisija, pirmkārt, noteica pārkāpumā tieši vai netieši iesaistīto attiecīgo LCD pārdošanas apjomu. Šajā ziņā tā noteica trīs šādas aizliegtās vienošanās dalībnieku īstenotās pārdošanas kategorijas:

— "tieša pārdošana EEZ", proti, attiecīgo LCD pārdošana citam Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) uzņēmumam;

— "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", proti, tādu attiecīgo LCD produktu pārdošana, kuri grupā, kurā ietilpst arī ražotājs, tiek iestrādāti galaprodukts, kuri tiek pārdoti kādam citam uzņēmumam EEZ teritorijā;

— "netieša pārdošana", proti, attiecīgo LCD pārdošana citam uzņēmumam, kas atrodas ārpus EEZ, kurš tālāk paneļus iestrādā galaproduktā, kuru tas pārdod EEZ teritorijā (apstrīdētā lēmuma 380. apsvērums).

19 Tomēr Komisija uzskatīja, ka tā var ņemt vērā tikai divas pirmās iepriekš 18. punktā minētās kategorijas, jo, lai ar uzlikto naudas sodu būtu iespējams sasniegt pietiekami preventīvu līmeni, nav jāiekļauj trešā kategorija (apstrīdētā lēmuma 381. apsvērums).

20 Tā vietā, lai izmantotu uzņēmuma pārdošanas apjomu tā dalības pārkāpumā pēdējā pilnā gada laikā, kā tas parasti paredzēts 2006. gada pamatnostādņu 13. punktā, Komisija šajā gadījumā uzskatīja par piemērotāku izmantot vidējo gada pārdošanas apjomu visā pārkāpuma laikposmā, it īpaši ņemot vērā visu attiecīgo uzņēmumu milzīgo pārdošanas apjoma pieaugumu apstrīdētajā lēmumā minēto gadu laikā (apstrīdētā lēmuma 384. apsvērums).

21 Prasītājas gadījumā Komisija noraidīja tās iebildumus attiecībā uz to, ka – vispirms – attiecīgais pārdošanas apjoms esot bijis jāaprēķina, neņemot vērā tās "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ" un "tiešu pārdošanu EEZ" citiem paziņojuma par iebildumiem adresātiem, – tad – neesot bijuši jāņem vērā tie LCD sūtījumi, par kuriem Eiropas uzņēmumiem nebija izsniegts rēķins, un – visbeidzot – LCD-IT pārdošana esot bijusi jānošķir no LCD-TV pārdošanas. Tādējādi prasītājai kopējais attiecīgās pārdošanas apjoms pārkāpuma laikposmā tika noteikts EUR 1 555 111 603 apmērā, no kura vidējais gada apjoms, ko iegūst minēto summu izdalot ar aizliegtās vienošanās ilgumu, proti, 4,33 gadiem, bija EUR 359 148 176 (apstrīdētā lēmuma 388., 394. un 398.–401. apsvērums un 4. tabula).

22 Otrkārt, Komisija norādīja, ka, ņemot vērā izdarītā pārkāpuma smagumu, aplūkoto produktu pārdošanas apjoma daļa, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu naudas soda pamatsummu, ir jānosaka 16 % apmērā un tā tas ir attiecībā uz visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem (apstrīdētā lēmuma 416. apsvērums).

23 Treškārt, Komisija prasītājai piemēroja reizināšanas faktoru attiecībā uz pārkāpuma ilgumu, kas vienāds ar 4,25, tādēļ ka tā pārkāpumā piedalījās visā apstrīdētajā lēmumā norādītās aizliegtās vienošanās laikā, proti, četrus gadus un trīs mēnešus (apstrīdētā lēmuma 417. un 418. apsvērums, kā arī 5. tabula).

24 Ceturtkārt, Komisija apgalvoja, ka, lai nodrošinātu preventīvu iedarbību, šīs lietas apstākļi pamato, ka naudas soda pamatsummā tiek iekļauts reizināšanas koeficients, kas līdzvērtīgs 16 % no vidējā attiecīgā pārdošanas apjoma (turpmāk tekstā – "dalības maksa"), saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 25. punktu un tā tas ir attiecībā uz visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem (apstrīdētā lēmuma 419. un 424. apsvērums).

25 Piektkārt, Komisija uzskatīja, ka ne uz vienu no aizliegtās vienošanās dalībniekiem nevar tikt attiecināti atbildību pastiprinoši vai mīkstinoši apstākļi atbilstoši 2006. gada pamatnostādnēm. Komisija tostarp noraidīja prasītājas argumentus attiecībā uz apgalvotajiem apstākļiem, saskaņā ar kuriem prasītājai esot bijusi pasīva aizliegtās vienošanās dalībnieces loma, tā tajā esot piedalījies nejauši, galu galā esot sadarbojusies ar Komisiju, pārsniedzot 2002. gada paziņojuma par iecietību piemērošanas jomu, un tā

šādi esot rīkojusies, lai arī Komisija tai nebija nosūtījusi tādus precīzus informācijas pieprasījumus, kādi esot tikuši nosūtīti pārējiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem (apstrīdētā lēmuma 426., 430., 433., 434., 438., 439. un 442.–444. apsvērums).

26 Sestkārt, piemērojot 2002. gada paziņojumu par iecietību, Komisija vispirms apstiprināja *Samsung* pilnībā piešķirto atbrīvojumu no naudas soda. Pēc tam tā atzina, ka prasītājas sadarbība tai nedod nekādas tiesības uz naudas soda samazinājumu (apstrīdētā lēmuma 455.–458. un 472. apsvērums).

27 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, Komisija apstrīdētā lēmuma 2. punktā piesprieda prasītājai samaksāt naudas sodu EUR 300 000 000 apmērā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

28 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 21. februārī, prasītāja cēla šo prasību.

29 Pēc tiesneša referenta ziņojuma uzklausīšanas Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un, veicot Vispārējās tiesas reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, rakstveidā uzdeva jautājumus lietas dalībniekiem, kuri uz tiem atbildēja noteiktajā termiņā.

30 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2013. gada 24. aprīļa tiesas sēdē.

31 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

— samazināt tai apstrīdētajā lēmumā uzliktā naudas soda apmēru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

33 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus:

— pirmais pamats attiecas uz to, ka Komisija, nosakot attiecīgās pārdošanas apjomu, lai aprēķinātu naudas sodu, esot piemērojusi juridiski kļūdainu jēdzienu, proti, "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ";

— otrais pamats attiecas uz to, ka Komisija, uzskatot, ka pārkāpums attiecās arī uz LCD-TV, esot pārkāpusi LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu;

— trešais pamats attiecas uz to, ka attiecīgās pārdošanas apjomā, ko Komisija ņēma vērā prasītājas gadījumā, kļūdaini esot iekļauti citu produktu, kas nav attiecīgie LCD, pārdošanas apjomi.

1. *Par pirmo pamatu – to, ka Komisija, nosakot attiecīgās pārdošanas apjomu, lai aprēķinātu naudas sodu, esot piemērojusi juridiski kļūdainu jēdzienu, proti, "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ"*

34 Prasītājas pirmais pamats būtībā sastāv no divām daļām, pirmā attiecas uz to, ka jēdziens "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" esot pretrunā tam, ka attiecībā uz galaproduktiem, kuros ir ietverti attiecīgie LCD, pārkāpums netika konstatēts, bet otrā – uz šim jēdzienam raksturīgo iespējamo nekonsekvenci.

Par pamata pirmo daļu – to, ka jēdziens "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" esot pretrunā tam, ka attiecībā uz galaproduktiem, kuros ir ietverti attiecīgie LCD, pārkāpums netika konstatēts

35 Prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka jēdziena "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" izmantošana esot pretrunā 2006. gada pamatnostādņu 13. punktam, jo Komisija esot ņēmusi vērā tādu galaproduktu pārdošanas apjomu, attiecībā uz kuriem apstrīdētajā lēmumā neesot konstatēts neviens pārkāpums un tātad kuri neesot ne tieši un pat ne netieši saistīti ar šajā lēmumā konstatēto pārkāpumu. Otrkārt, prasītāja norāda, ka attiecīgo LCD cena nevarot tikt uzskatīta par galaproduktu, kuros ir ietverti minētie LCD, atsauces cenu.

36 Saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 13. punktu, "lai noteiktu naudas soda pamatsummu, Komisija izmanto pārkāpumā tieši vai netieši iesaistītā uzņēmuma preču vai pakalpojumu pārdošanas apjomu atbilstošajā EEZ teritorijā".

37 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka no šīs tiesību normas neizriet, ka, aprēķinot attiecīgo pārdošanas apjomu, vērā var tikt ņemts vienīgi to darījumu pārdošanas apjoms, kurus reāli ietekmējusi pārkāpjošā prakse (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 16. jūnija spriedumu lietā T-211/08 *Putters International*/Komisija, Krājums, II-3729. lpp., 58. punkts).

38 2006. gada pamatnostādņu 13. punkta formulējums faktiski attiecas uz pārdošanas apjomu konkrētajā tirgū, uz kuru attiecas pārkāpums. *A fortiori* šis punkts attiecas vienīgi uz gadījumiem, kuros Komisijai ir dokumentāri pierādījumi par pārkāpumiem (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Putters International*/Komisija, 59. punkts).

39 Šo interpretāciju apstiprina Savienības konkurences tiesību normu mērķis. Prasītājas piedāvātā interpretācija nozīmētu, ka, lai noteiktu aizliegtu vienošanos lietās uzliekamā naudas soda pamatsummu, Komisijai būtu pienākums ikreiz noteikt, kāds ir individuālais pārdošanas apjoms, ko ietekmējusi aizliegtā vienošanās. Šādu pienākumu Savienības tiesas nekad nav uzlikušas, un nekas neliecina par to, ka Komisijai būtu bijis nodoms 2006. gada pamatnostādnēs paredzēt sev šādu pienākumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Putters International*/Komisija, 60. punkts).

40 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka apgrozījuma daļa, kas rodas no pārkāpumā iesaistītajām precēm, sniedz pareizu norādi par pārkāpuma plašumu konkrētajā tirgū. It īpaši preču, attiecībā uz kurām īstenota ierobežojošā prakse, realizētais apgrozījums ir objektīvs elements, ar kuru var precīzi noteikt, cik kaitīga ir šāda prakse normālai konkurencei (iepriekš minētais spriedums lietā *Putters International*/Komisija, 61. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1983. gada 7. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no 100/80 līdz 103/80 *Musique Diffusion française* u.c./Komisija, *Recueil*, 1825. lpp., 121. punkts, un Vispārējās tiesas 1999. gada 11. marta spriedumu lietā T-151/94 *British Steel*/Komisija, *Recueil*, II-629. lpp., 643. punkts).

41 Šajā lietā ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 380. apsvērumā Komisija ir definējusi iepriekš 18. punktā aprakstītās pārdošanas kategorijas.

42 Attiecībā uz "tiešu pārdošanu EEZ" netiek apstrīdēts, ka tā atbilst 2006. gada pamatnostādņu, skatot tās kopsakarā ar atbilstošo judikatūru, 13. punktā minētajiem nosacījumiem.

43 Attiecībā uz "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ" prasītāja pirmā pamata pirmajā daļā apgalvo, ka šī pārdošana nav tieši vai netieši saistīta ar pārkāpumu, jo runa ir par galaproduktu, kuros ietverti attiecīgie LCD, pārdošanu, nevis par minēto attiecīgo LCD pārdošanu.

44 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka, lai arī 2006. gada pamatnostādņu 13. punktā ietvertā zemsvītras piezīme liecina par to, ka netieši ar pārkāpumu saistīts pārdošanas gadījums var tikt konstatēts tad, ja tā produkta cena, par kuru ir noslēgtas horizontālās vienošanās par cenu, ir pamats augstākas vai zemākas kvalitātes produktu cenai, šajā zemsvītras piezīmē ir norādīts, ka šis gadījums ir minēts tikai kā piemērs. Tādējādi prasītājas izvirzītajam apstāklim, ka galaprodukti, kuros ir ietverti attiecīgie LCD, nav augstākas vai zemākas kvalitātes produkti par šiem LCD, nav nekādas nozīmes.

45 Saistībā ar vēl vienu prasītājas izvirzīto apstākli, saskaņā ar kuru apstrīdētajā lēmumā nav konstatēts neviens pārkāpums saistībā ar galaproduktiem, kuros ietverti attiecīgie LCD, ir jānorāda, ka Komisija nav ņēmusi vērā šo galaproduktu pārdošanas kopējo apjomu, bet gan tikai to šī apjoma daļu, kas varētu atbilst attiecīgo LCD, kuri ietverti galaproduktos, pārdošanas apjomam, ar nosacījumu, ka šos pēdējos minētos prasītāja ir pārdevusi trešajiem uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti EEZ. Lai arī ir skaidrs, ka Komisija, iepriekš nekonstatējot pārkāpumu, kas attiecas uz galaproduktiem, nevarēja ņemt vērā visu minēto apjomu, nevar tikt uzskatīts, ka šāds konstatējums būtu nepieciešams, lai varētu ņemt vērā to pārdošanas apjoma daļu, ko veido attiecīgo LCD, kas ietverti galaproduktos, pārdošana.

46 Turklāt, ja Komisija nebūtu izmantojusi jēdzienu "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", tā, aprēķinot naudas sodu, nebūtu varējusi ņemt vērā attiecīgo LCD pārdošanas, ko veikuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, kas ietilpst vertikāli integrētos uzņēmumos, apjoma būtisku daļu, lai gan šī pārdošana kaitēja konkurencei EEZ.

47 Tādējādi saskaņā ar iepriekš 37.–40. punktā atgādināto judikatūru Komisijai bija jāņem vērā pārkāpuma apmērs attiecīgajā tirgū un šajā nolūkā tā varēja izmantot prasītājas realizēto attiecīgo LCD apgrozījumu kā objektīvu elementu, ar kuru var precīzi noteikt, cik kaitīga ir prasītājas kā aizliegtās vienošanās dalībnieces rīcība normālai konkurencei, ar nosacījumu, ka šis apgrozījums izriet no tirdzniecības, kam ir saikne ar EEZ. Šāda saikne pastāv, ja prasītāja attiecīgos LCD nodod saviem meitasuzņēmumiem, lai arī kur tie būtu reģistrēti, kuri tos iestrādā galaproduktos, kas tiek pārdoti trešajām personām EEZ.

48 Komisijas izvēle ņemt vērā "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ" šajā lietā ir vēl vairāk pamatota, jo no apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem pierādījumiem (it īpaši skat. apstrīdētā lēmuma 394. apsvērumu) – kurus prasītāja neapstrīd – izriet, ka iekšējā attiecīgo LCD pārdošana uzņēmumiem, kas bija aizliegtās vienošanās dalībnieki, notika par cenu, ko bija ietekmējusi aizliegtā vienošanās.

49 Turklāt, kā tas arī izriet it īpaši no apstrīdētā lēmuma 92. un 93. apsvēruma, aizliegtās vienošanās dalībnieki zināja, ka attiecīgo LCD cena ietekmēja to galaproduktu cenu, kuros tie ietverti.

50 Visbeidzot attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējās tiesas 2008. gada 10. septembra spriedumam lietā T-348/05 *JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat*/Padome (Krājumā nav publicēts, 62. punkts) pretrunā ir jebkāda galaproduktu, kuros ietverta kāda sastāvdaļa, pārdošanas pielīdzināšana šo sastāvdaļu kā tādu pārdošanai, ir jānorāda, ka konteksts, kādēļ Komisija ņēma vērā attiecīgo LCD, kas ietverti galaproduktos, pārdošanu, un tas, kādēļ tā šādi rīkojās, nevar tikt pielīdzināt lietas, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums, kontekstam.

51 Faktiski lietā, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat*/Padome (54., 55., 57. un 58. punkts), Eiropas Savienības Padome pēc tam, kad tā, pamatojoties uz antidempinga izmeklēšanu attiecībā uz konkrētiem produktiem, tostarp amonija nitrātu, bija noteikusi uz tiem attiecināmus antidempinga pasākumus, paplašināja šo pasākumu

piemērošanas jomu attiecībā uz citiem produktiem, neuzsākot jaunu izmeklēšanu, tādēļ ka šie citi produkti, it īpaši ņemot vērā amonija nitrāta saturu tajos, bija līdzīgi minētajā izmeklēšanā norādītajiem.

52 Šajā ziņā Vispārējā tiesa konstatēja šīs piemērošanas jomas paplašināšanas pretlikumību, norādot:

> "62. [..] Attiecībā uz galaprodukta sastāvdaļu, protams, var [noteikt] antidempinga pasākumus, bet šādā gadījumā ir jāuzskata, ka šī sastāvdaļa ir produkts, kurš kā tāds ir [dempinga priekšmets]. Ja šī pati sastāvdaļa netiek aplūkota atsevišķi, bet gan kā kāda cita produkta elements, tad šis cits produkts ar visām tā sastāvdaļām ir tas, kas veido attiecīgo produktu, un tātad antidempinga izmeklēšana ir jāattiecina uz šo produktu neatkarīgi no minētajām sastāvdaļām. Tikai attiecībā uz produktiem, par kuriem ir veikta antidempinga izmeklēšana, var veikt antidempinga pasākumus, ja ir ticis pierādīts, ka attiecīgie produkti ir tikuši eksportēti uz Kopienu par zemāku cenu nekā "līdzīgas preces" [Padomes 1995. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.),] 1. panta izpratnē. Līdz ar to, ja ir skaidrs, ka apstrīdētajā regulā paredzētie jaunie preču veidi atšķiras no sākotnējās regulās paredzētajām precēm, tām nevar uzlikt antidempinga nodevu, ja iepriekš nav veikta izmeklēšana, lai pārbaudītu, vai šīs preces arī ir dempinga preces Kopienas tirgū."

53 Nekas tamlīdzīgs nav noticis šajā lietā, jo šajā gadījumā Komisija neizmantoja saistībā ar attiecīgajiem LCD veikto izmeklēšanu, lai konstatētu pārkāpumu saistībā ar galaproduktiem, kuros ietverti šie LCD. Komisija nebūt nepielīdzināja attiecīgos LCD galaproduktiem, kuru sastāvā bija šie LCD, tā tikai – vienīgi, lai aprēķinātu naudas sodu, – atzina, ka attiecībā uz tādiem vertikāli integrētajiem uzņēmumiem kā prasītāja galaproduktu tirdzniecības vieta sakrita ar tās sastāvdaļas tirdzniecības trešajai pusei vietu, kura bija aizliegtās vienošanās priekšmets, un šī tirdzniecības vieta tātad neattiecās uz to pašu uzņēmumu, kurš ražoja šo sastāvdaļu.

54 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šī pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par pamata otro daļu – jēdziena "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" iespējamo nekonsekvenci

55 Pirmā pamata otrā daļa sastāv no diviem iebildumiem attiecībā uz jēdzienu "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", jo šī jēdziena sekas esot tādas, ka Komisija, pirmkārt, pārkāpjot savas teritoriālās kompetences robežas un, otrkārt, pakļaujot prasītāju nelabvēlīgai un diskriminējošai attieksmei salīdzinājumā ar citiem tās pašas aizliegtās vienošanās dalībniekiem.

Par Komisijas teritoriālo kompetenci

56 Prasītāja apgalvo, ka, ņemot vērā "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ", Komisija esot mākslīgi mainījusi vietu, kurā šī pārdošana faktiski notika, un tādējādi pārkāpusi savas teritoriālās kompetences robežas.

57 Vispirms ir jāatgādina judikatūrā iedibinātie principi attiecībā uz Komisijas teritoriālo kompetenci, lai konstatētu konkurences tiesību pārkāpumus.

58 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka, ja uzņēmumi, kuri ir reģistrēti ārpus EEZ, bet kuri ražo preces, kas tiek pārdotas EEZ, saskaņo cenas, kādas tie noteiks to EEZ reģistrētajiem klientiem, un īsteno šo saskaņošanu, lai pārdotu preces par faktiski saskaņotām cenām, tie piedalās saskaņotās darbībās, kuru priekšmets un mērķis ir ierobežot konkurenci iekšējā tirgū LESD 101. panta izpratnē un ka Komisija ir teritoriāli kompetenta rīkoties (šajā ziņā skat. Tiesas 1988. gada 27. septembra spriedumu

apvienotajās lietās 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 un no 125/85 līdz 129/85 *Ahlström Osakeyhtiö* u.c./Komisija, turpmāk tekstā - "spriedums lietā Kokšķiedras masa I", *Recueil*, 5193. lpp., 13. un 14. punkts).

59 Judikatūrā ir arī norādīts, ka LESD 101. panta pārkāpums ir saistīts ar diviem rīcības elementiem, proti, ar vienošanās noslēgšanu un tās īstenošanu. Ja konkurences tiesībās paredzēto aizliegumu piemērojamība būtu atkarīga no aizliegtas vienošanās noslēgšanas vietas, tas uzņēmumiem neapšaubāmi būtu vienkāršs veids, kā izvairīties no minētajiem aizliegumiem. Tātad svarīga ir vieta, kurā aizliegtā vienošanās tiek īstenota. Turklāt, lai noteiktu, vai šī vieta atrodas EEZ, nav svarīgi, vai aizliegtās vienošanās dalībnieki ir vai nav izmantojuši EEZ reģistrētus meitasuzņēmumus, pārstāvjus, pakārtotus pārstāvjus vai filiāles, lai starp tiem un tur reģistrētajiem pircējiem nodibinātu kontaktus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Kokšķiedras masa I, 16. un 17. punkts).

60 Ja nosacījums par īstenošanu ir izpildīts, uz Komisijas kompetenci piemērot Savienības konkurences tiesības šādām rīcībām attiecas teritorialitātes princips, kas ir vispārīgi atzīts starptautiskajās tiesībās (spriedums lietā Kokšķiedras masa I, 18. punkts).

61 No sprieduma lietā Kokšķiedras masa I izrietošā judikatūra ir pārņemta Vispārējās tiesas 1999. gada 25. marta spriedumā lietā T-102/96 *Gencor*/Komisija (*Recueil*, II-753. lpp.), kurā runa bija par lēmumu, kas attiecās uz koncentrāciju Padomes 1989. gada 21. decembra Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1990, L 257, 13. lpp.), kas aizstāta ar Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 24, 1. lpp.), izpratnē.

62 Šajā ziņā Vispārējā tiesa, protams, ir norādījusi, ka, ja ir paredzams, ka koncentrācija rada tūlītējas un būtiskas sekas Savienībā, Savienības tiesību normu attiecībā uz koncentrācijas kontroli piemērošana ir pamatota, ņemot vērā starptautiskās publiskās tiesības (iepriekš minētais spriedums lietā *Gencor* /Komisija, 90. punkts).

63 Tomēr iepriekš minētā sprieduma lietā *Gencor*/Komisija 87. punktā Vispārējā tiesa būtībā norādīja, ka aizliegtās vienošanās īstenošanas kritērijs kā elements, kas šo aizliegto vienošanos saista ar Savienības teritoriju, ir izpildīts ar vienkāršu produkta, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās, pārdošanu Savienības teritorijā neatkarīgi no piedāvājuma avotu un ražošanas uzņēmuma atrašanās vietas. Tādējādi Vispārējā tiesa noraidīja argumentu, kuru prasītājs lietā, kurā taisīts minētais spriedums, vēlējās attiecināt uz apstākli, ka šajā lietā aplūkotā koncentrācija nebija ne radusies, ne īstenota Savienības teritorijā, bet gan Dienvidāfrikā un tātad attiecībā uz to nebija izpildīti teritoriālās kompetences nosacījumi, kas noteikti spriedumā lietā Kokšķiedras masa I (iepriekš minētais spriedums lietā *Gencor*/Komisija, 56., 61. un 87. punkts).

64 No tā izriet, ka ar argumentāciju, ko Vispārējā tiesa minējusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Gencor* /Komisija, nevar tikt apšaubīta judikatūra, kas izriet no sprieduma lietā Kokšķiedras masa I.

65 Līdz ar to šajā lietā pietiek aplūkot vienīgi jautājumu, vai Komisija varēja izmantot kategoriju "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", tajā pat laikā nepārkāpjot spriedumā lietā Kokšķiedras masa I minētos principus.

66 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka, ja aizliegtas vienošanās pasaules mērogā mērķis ir pret konkurenci vērsts mērķis, tad sprieduma lietā Kokšķiedras masa I izpratnē tā tiek īstenota iekšējā tirgū tikai tādēļ, ka produkti, uz kuriem attiecas aizliegtā vienošanās, tiek tirgoti iekšējā tirgū.

67 Faktiski ir jānorāda, ka aizliegtas vienošanās īstenošana katrā ziņā nenozīmē, ka tai ir bijušas reālas sekas (Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedums lietā T-30/05 *Prym* un *Prym Consumer* /Komisija, Krājumā nav publicēts, 110. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 2009. gada 24. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P un C-137/07 P *Erste Group*

Bank u.c./Komisija, Krājums, I-8681. lpp., 116. un 117. punkts). Patiesībā jautājumam, vai aizliegtās vienošanās dēļ ir bijušas konkrētas sekas uz aizliegtās vienošanās dalībnieku noteiktajām cenām, ir nozīme, tikai lai, nosakot aizliegtās vienošanās smagumu, aprēķinātu naudas sodu, ar nosacījumu, ka Komisija – no kritērijiem, ko tā šajā kontekstā var ņemt vērā, – ir nolēmusi balstīties tieši uz šo kritēriju (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-8/08 *T-Mobile Netherlands* u.c., Krājums, I-4529. lpp., 31. punkts). Tomēr tā tas nav šajā lietā (skat. apstrīdētā lēmuma 416. apsvērumu).

68 Tāpat arī nav svarīgi, ka aizliegtās vienošanās dalībnieki vienmēr nav ievērojuši cenu jomā pieņemtos lēmumus. Faktiski cenas noteikšana, kaut arī tikai orientējoša, ietekmē konkurenci, jo ļauj visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem pietiekami skaidri paredzēt, kāda būs to konkurentu cenu politika. Vispārīgi runājot, šādas aizliegtās vienošanās tieši ietekmē galvenos konkurences rādītājus attiecīgajā tirgū. Izsakot kopīgu gribu savām precēm noteikt konkrētas cenas, attiecīgie ražotāji vairs nav neatkarīgi savas politikas noteicēji tirgū, tādējādi apdraudot arī Līgumā paredzētajos konkurences noteikumos iestrādāto koncepciju (skat. Vispārējās tiesas 2003. gada 9. jūlija spriedumu lietā T-224/00 *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija, *Recueil*, II-2597. lpp., 120. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Otrkārt, ir jānorāda, ka īstenošanas koncepts sprieduma lietā Kokšķiedras masa I izpratnē ir balstīts uz tādu uzņēmuma jēdzienu konkurences tiesībās, kāds izriet no iepriekš 6. punktā atgādinātās judikatūras (šajā ziņā skat. arī Tiesas 1984. gada 12. jūlija spriedumu lietā 170/83 *Hydrotherm Gerätebau*, *Recueil*, 2999. lpp., 11. punkts, un 2011. gada 29. marta spriedumu apvienotajās lietās C-201/09 P un C-216/09 P *ArcelorMittal Luxembourg*/Komisija un Komisija/*ArcelorMittal Luxembourg* u.c., Krājums, I-2239. lpp., 95. punkts), kurai ir jāatzīst izšķiroša loma, lai noteiktu Komisijas teritoriālās kompetences minēto tiesību piemērošanā robežas.

70 It īpaši, ja uzņēmums, kurā ietilpst prasītāja, ir bijis tādas aizliegtās vienošanās dalībnieks, kura tiek īstenota ārpus EEZ, Komisijai ir jāvar sekot tam, kāda ir šī uzņēmuma ietekme uz konkurenci iekšējā tirgū, un jāvar tam uzlikt naudas sodu, kas būtu samērīgs ar šīs aizliegtās vienošanās kaitējumu konkurencei minētajā tirgū. Šajā ziņā, ja prasītājas realizētos attiecīgos LCD galaproduktos iestrādāja sabiedrības, kas ietilpa tajā pašā uzņēmumā, kurā ietilpa prasītāja, un ja šos galaproduktus EEZ tirgoja šis pats uzņēmums, ir jāuzskata, ka aizliegtā vienošanās ietekmēja darījumus, kas bija notikuši līdz šīs pārdošanas brīdim, to ieskaitot.

71 Šādā kontekstā izšķiroša nozīme nav tam, vai pārdošana minētā uzņēmuma ietvaros notika vai nenotika par paaugstinātām cenām aizliegtās vienošanās dēļ. Faktiski apstiprinošas atbildes gadījumā aizliegtās vienošanās nodarītais kaitējums atspoguļojas šajā paaugstinājumā. Noliedzošas atbildes gadījumā šis kaitējums slēpjas konkurences priekšrocībā, ko gūst uzņēmums – aizliegtās vienošanās dalībnieks – salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri realizē galaproduktus, kuros ietverti attiecīgie LCD, bet kuri minētos LCD iepērk par cenu, kas neizriet no normāliem tirgus apstākļiem. Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka uzņēmuma iekšējo piegāžu apjoma neņemšana vērā katrā ziņā nozīmētu, ka vertikāli integrētiem uzņēmumiem bez pamatojuma tiktu dota priekšrocība, jo šādā situācijā no aizliegtās vienošanās gūtā peļņa var tikt neņemta vērā, kā rezultātā attiecīgais uzņēmums varētu izvairīties no sankcijām, kas ir samērīgas ar tā nozīmi to produktu tirgū, kas ir šī pārkāpuma priekšmets (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1998. gada 14. maija spriedumu lietā T-304/94 *Europa Carton*/Komisija, *Recueil*, II-869. lpp., 127. un 128. punkts).

72 Prasītāja šo judikatūru neapstrīd, bet norāda, ka vienkārša tās transponēšana šajā lietā ļautu Komisijai sasniegt mērķi nedot priekšrocību vertikāli integrētiem uzņēmumiem. Tādējādi, pretēji tam, ko Komisija ir minējusi apstrīdētajā lēmumā, šajā ziņā neesot jāizmanto jēdziens "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ". Saskaņā ar prasītājas viedokli Komisija nevarot pamatoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Europa Carton*/Komisija, lai ņemtu vērā to attiecīgo LCD pārdošanas apjomu, kuri tika ietverti galaproduktos ārpus EEZ, bet pārdoti EEZ teritorijā. Būtu jāizslēdz jebkāda galaprodukta

pārdošanas pielīdzināšana attiecīgo LCD pārdošanai. Turpretī iekšējā pārdošana vertikāli integrētam uzņēmumam būtu jāpielīdzina pārdošanai trešajām personām un tādējādi būtu jāņem vērā tāpat kā pārdošana EEZ teritorijā.

73 Ir jākonstatē, kā arī to ir norādījusi Komisija, ka nekas no iepriekš minētā sprieduma lietā *Europa Carton*/Komisija izrietošās judikatūras nevar tikt interpretēts tādējādi, ka Komisijas teritoriālā kompetence ir izslēgta, ja attiecībā uz produktiem, kuri ir aizliegtās vienošanās priekšmets, vispirms tiek noslēgts darījums starp divām sabiedrībām, kas ir reģistrētas ārpus EEZ un kuras ietilpst uzņēmumā, kas ir aizliegtās vienošanās dalībnieks, pirms šie produkti sasniedz iekšējo tirgu.

74 Šajā lietā aizliegtās vienošanās dalībnieki, kuri – kā prasītāja – bija vertikāli integrēti uzņēmumi, ārpus EEZ teritorijas iestrādāja attiecīgos LCD galaproduktos, kas tika pārdoti EEZ. Tādējādi gadījums, ar kuru sastapās Komisija, pats par sevi neprasīja tikai vienkāršu no iepriekš minētā sprieduma lietā *Europa Carton*/Komisija izrietošās judikatūras transponēšanu. Līdz ar to Komisija bija tiesīga no minētās lietas izrietošos principus pielāgot šīs lietas apstākļiem, lai sasniegtu minētajā judikatūrā paredzēto mērķi nedot priekšrocību vertikāli integrētiem uzņēmumiem, kuri bija aizliegtās vienošanās dalībnieki.

75 No iepriekš minētā ir jāsecina, ka, ņemot vērā "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ", Komisija pretlikumīgi nepārsniedza tās teritoriālo kompetenci vērsties pret Līgumos paredzēto konkurences tiesību pārkāpumiem.

Par iespējamo diskrimināciju, kas izriet no jēdziena "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ"

76 Prasītāja apgalvo, ka jēdziena "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" pretlikumīgo raksturu pierādot apstāklis, ka tā piemērošana to esot pakļāvusi nelabvēlīgai un diskriminējošai attieksmei salīdzinājumā ar citiem tās pašas aizliegtās vienošanās dalībniekiem.

– Ievada apsvērumi

77 Ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas ietverts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā.

78 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis princips prasa, lai līdzīgas situācijas netiktu aplūkotas atšķirīgi un dažādas situācijas netiktu aplūkotas vienādi, ja vien tādai pieejai nav objektīva attaisnojuma (skat. Tiesas 2010. gada 14. septembra spriedumu lietā C-550/07 P *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija u.c., Krājums, I-8301. lpp., 55. punkts un tajā minētā judikatūra.

79 Attiecībā uz naudas soda summas noteikšanu aplūkotajam principam pretrunā ir tas, ka Komisija, piemērojot dažādas aprēķina metodes, savstarpēji diskriminē uzņēmumus, kas ir bijuši LESD 101. panta 1. punktam pretēja nolīguma vai aizliegtas vienošanās dalībnieki (skat. Tiesas 2012. gada 19. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-628/10 P un C-14/11 P *Alliance One International* un *Standard Commercial Tobacco*/Komisija un Komisija/*Alliance One International* u.c., 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Šajā lietā ir jānorāda, ka Komisija katram aizliegtās vienošanās dalībniekam uzliekamo naudas sodu aprēķināja, pamatojoties uz tām pašām trim pārdošanas kategorijām, kas norādītas iepriekš 18. punktā. Apstāklis, ka kategorija "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" bija piemērojama tikai dažiem no šiem dalībniekiem, nerada diskrimināciju, jo Komisija šīs kategorijas piemērojamību katram dalībniekam novērtēja, pamatojoties uz tiem pašiem objektīvajiem kritērijiem. Līdzīgi apstāklis, ka daži dalībnieki no "netiešas pārdošanas" labumu varēja gūt daudz lielākā mērā kā prasītāja, pats par sevi arī

nerada diskrimināciju (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Alliance One International* un *Standard Commercial Tobacco*/Komisija un Komisija/*Alliance One International* u.c., 135. un 138. punkts, un ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumu šajā lietā 87. punktu).

– Par iespējamo diskrimināciju salīdzinājumā ar *Samsung*

81 Prasītāja apgalvo, ka Komisijai pret to esot bijusi nelabvēlīgāka attieksme nekā pret *Samsung*, neraugoties uz to, ka abi šie uzņēmumi bija iespējami salīdzināmās situācijās. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka attiecīgo LCD piegādes, ko *Samsung* veica saviem EEZ reģistrētajiem meitasuzņēmumiem, kuri minētos LCD iestrādāja galaproduktos, tika ņemtas vērā kā "pārveidoto produktu tiešas pārdošanas EEZ" tikai tad, ja galaprodukti tika pārdoti EEZ. Turpretī visa prasītājas veiktā attiecīgo LCD pārdošana šiem pašiem *Samsung* Eiropas meitasuzņēmumiem, tostarp tad, ja šos galaproduktus šie meitasuzņēmumi pārdeva ārpus EEZ, tika ņemta vērā kā "tieša pārdošana EEZ". Ņemot vērā šos apstākļus, prasītāja apgalvo, ka tad, kad tā attiecīgos LCD pārdod *Samsung*, tie nepamet aizliegtās vienošanās dalībnieku loku un tātad nenotiek to laišana tirgū.

82 Vispirms ir jānorāda, ka Komisija attiecībā uz *Samsung* un prasītāju piemēroja vienus un tos pašus kritērijus. Faktiski, pirmkārt, attiecīgo LCD pārdošana, ko prasītāja vai *Samsung* veica neatkarīgām EEZ reģistrētām trešajām personām, bija iekļauta kategorijā "tieša pārdošana EEZ". Otrkārt, situācijas, kurās prasītāja vai *Samsung* vispirms attiecīgos LCD nodeva citām sabiedrībām, kuras ietilpa tajā pašā uzņēmumā, kurš tos iestrādāja galaproduktos, kas tika pārdoti neatkarīgām trešajām personām, tika ņemtas vērā kā "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", ja šī pārdošana trešajām personām notika EEZ.

83 Turklāt ir jānorāda, ka Komisija katrā ziņā bija tiesīga iekļaut prasītājas pārdošanas *Samsung* Eiropas meitas uzņēmumiem apjomus kategorijā "tieša pārdošana EEZ", jo aplūkotie attiecīgie LCD tika pārdoti EEZ reģistrētiem klientiem, kas noteikti radīja konkurences izkropļojumu iekšējā tirgū. Atbilstoši iepriekš 37. punktā atgādinātajai judikatūrai kaitīguma apmērs ir jānovērtē, pamatojoties uz apgrozījumu, ko prasītāja sasniegusi īpaši ar šiem pārdošanas apjomiem.

84 Prasītājas argumentācija, saskaņā ar kuru Komisijai neesot bijuši jāņem vērā pārdošanas apjomi, kas veikti aizliegtās vienošanās dalībnieku lokā, nevar tikt atbalstīta. Faktiski, ja produkts, kas ir aizliegtās vienošanās priekšmets, tiek pārdots iekšējā tirgū, konkurence tajā tiek izkropļota un Komisijai tas ir jāņem vērā, nosakot naudas sodu, ko tā uzliks uzņēmumam, kurš no šīs pārdošanas ir guvis labumu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka LESD 101. pants, kā arī pārējie Līgumos iekļautie konkurences noteikumi ir paredzēti, ne vien lai aizsargātu konkurentu vai patērētāju intereses, bet arī lai aizsargātu tirgus struktūru un līdz ar to konkurenci pašu par sevi (iepriekš minētais Tiesas spriedums lietā *T-Mobile Netherlands* u.c., 38. punkts, un 2009. gada 6. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P un C-519/06 P *GlaxoSmithKline Services* u.c./Komisija u.c., Krājums, I-9291. lpp., 63. punkts). Šajā lietā konkurences izkropļojums iekšējā tirgū izriet no tirdzniecības starp prasītāju un *Samsung*.

85 Turklāt, ja tas ir tiesa, ka daži attiecīgie LCD, kurus *Samsung* Eiropas meitasuzņēmumi iegādājās no prasītājas, iespējams, tika ietverti galaproduktos, kas tika pārdoti ārpus EEZ, ar šo apstākli nevar tikt apšaubīts, ka tirdzniecība starp diviem atsevišķiem uzņēmumiem neapšaubāmi notika EEZ, ja prasītājas LCD iegādājās *Samsung* Eiropas meitasuzņēmumi. Tādējādi Komisija varēja uzskatīt, ka šī bija tirdzniecība, kas ietekmēja konkurenci iekšējā tirgū.

86 Runājot par apstākli, ka Komisija attiecībā uz *Samsung* esot ņēmusi vērā tikai to attiecīgo LCD pārdošanas apjomu, kurus *Samsung* Eiropas meitasuzņēmumi iestrādāja galaproduktos, kuri tika pārdoti EEZ, ir jānorāda, ka salīdzinājumā ar šiem attiecīgajiem LCD to pirmā pārdošana trešajam

uzņēmumam notika galaprodukta pārdošanas brīdī. Līdz ar to, lai ņemtu vērā tikai to pārdošanas apjomu, kam ir saikne ar EEZ, Komisija bija tiesīga – tai pat bija pienākums – ņemt vērā tikai to attiecīgo LCD pārdošanas apjomu, kas bija iestrādāti EEZ pārdotajos galaproduktos.

87 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka nošķiršana atkarībā no galaprodukta galamērķa esot pretrunā judikatūrai, kas izriet no Tiesas 1974. gada 6. marta sprieduma apvienotajās lietās 6/73 un 7/73 *Istituto Chemioterapico Italiano* un *Commercial Solvents*/Komisija (*Recueil*, 223. lpp., 33. punkts), ir jānorāda, ka jautājums, kas radās lietā, kurā taisīts minētais spriedums, atšķiras no jautājuma šajā lietā. Faktiski minētajā spriedumā jautājums bija par to, vai LESD 102. pantā paredzētais dominējoša stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas aizliegums ir piemērojams, ja iekšējā tirgū reģistrēts uzņēmums, kurš ir dominējošā stāvoklī, ļaunprātīgi izmantojot šādu stāvokli, vēlas izstumt konkurentu, kurš arī darbojas šajā tirgū. Tikai šajā sakarā Tiesa atzina, ka nav nozīmes tam, vai attiecīgā rīcība attiecas uz šī konkurenta eksportu vai tā darbībām iekšējā tirgū. Tiesa arī norādīja, ka konkurenta izstumšana ir tā, kas atstāj sekas uz konkurences struktūru iekšējā tirgū (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Istituto Chemioterapico Italiano* un *Commercial Solvents*/Komisija, 33. punkts). Šajā lietā turpretī Komisija bija tiesīga noteikt kategoriju "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", attiecinot to tikai uz to attiecīgo LCD pārdošanas apjomu, kuri bija EEZ pārdoto galaproduktu sastāvā. Faktiski, ja šī pirmā produktu, uz kuriem attiecas aizliegtā vienošanās, pārdošana trešajām personām nebūtu notikusi EEZ, saikne starp iekšējo tirgu un pārkāpumu būtu ļoti vāja.

88 Visbeidzot, lai arī nevar tikt izslēgts, ka pat tie LCD, kas iestrādāti citos galaproduktos, kurus *Samsung* pārdeva ārpus EEZ reģistrētajiem trešajiem uzņēmumiem, pēc tam varētu atgriezties EEZ un tādējādi radīt tajā konkurences izkropļojumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz naudas soda apmēra noteikšanas metodi. Aprēķina metodē, kas ir aprakstīta 2006. gada pamatnostādnēs, ir iekļauti dažādi elastīgi elementi, kas Komisijai ļauj izmantot tai piešķirto rīcības brīvību atbilstoši Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.) noteikumiem (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-322/07 P, C-327/07 P un C-338/07 P *Papierfabrik August Koehler* u.c./Komisija, Krājums, I-7191. lpp., 112. punkts, un 2010. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-280/08 P *Deutsche Telekom* /Komisija, Krājums, I-9555. lpp., 271. punkts). Turklāt Komisijai nav pienākuma konstatēt jebkuru pret konkurenci vērstu rīcību, kā arī uzlikt par to sodu (Vispārējās tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-71/03, T-74/03, T-87/03 un T-91/03 *Tokai Carbon* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, 369. punkts). Papildus, tā kā attiecībā uz visiem vertikāli integrētajiem uzņēmumiem Komisija piemēroja jēdzienu "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", no kura ir izslēgti to attiecīgo LCD pārdošanas apjoms, kuri bija iestrādāti ārpus EEZ pārdotajos galaproduktos, neraugoties uz to, kurā vietā galaprodukti tika realizēti, nebija nekādas nepamatotas diskriminācijas.

– Par iespējamo diskrimināciju salīdzinājumā ar diviem citiem apstrīdētā lēmuma adresātiem

89 Prasītāja apgalvo, ka tā ir tikusi diskriminēta salīdzinājumā ar diviem citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem, proti, *LGD* un saskaņā ar Taivānas tiesībām dibināto sabiedrību *AU Optronics Corp.* (turpmāk tekstā – "*AUO*"), kuras ietilpa uzņēmumu grupās, kuru vertikālās integrācijas pakāpe bija pielīdzināma prasītājas integrācijas pakāpei. Faktiski saskaņā ar prasītājas viedokli, tā kā Komisija šiem dalībniekiem piemēroja tikai jēdzienu "tieša pārdošana EEZ", attiecīgo LCD, ko tās pārdeva saistītajām sabiedrībām, pārdošanas apjoms tika ņemts vērā vienīgi tad, ja pircējs atradās EEZ. Turpretī, piemērojot jēdzienu "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ", tika ņemti vērā prasītājas iekšējie pārdošanas apjomi, pat ja attiecīgie produkti tika pārdoti ārpus EEZ reģistrētiem meitasuzņēmumiem, ar nosacījumu, ka galaprodukti, kurus šie meitasuzņēmumi realizēja un kuru sastāvā bija attiecīgie LCD, tika pārdoti EEZ. Par Komisijas veiktās nošķiršanas diskriminējošo raksturu vēl vairāk liecinot tas, ka tā – kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 394. un 396. apsvēruma, būtībā izmantoja tos pašus

pierādījumus, lai konstatētu aizliegtās vienošanās ietekmi, pirmkārt, uz apjomiem, ko prasītāja pārdeva saviem meitasuzņēmumiem, un, otrkārt, uz apjomiem, ko *LGD* un *AUO* pārdeva ar tām saistītajām sabiedrībām.

90 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav secinājusi, ka *LGD* iepriekš 6.–69. punktā minētās judikatūras izpratnē būtu veidojis vienu vienotu uzņēmumu ar *LG Electronics, Inc.*, kas ir saskaņā ar Korejas tiesībām dibināta sabiedrība (turpmāk tekstā – "*LGE*"), un ar *Koninklijke Philips Electronics NV*, kas ir saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibināta sabiedrība (turpmāk tekstā – "*Philips*"). Tāpat arī Komisija šo jēdzienu nav attiecinājusi uz *AUO* un saskaņā ar Taivānas tiesībām dibināto sabiedrību *BenQ Corp.* (turpmāk tekstā – "*BenQ*"). Līdz ar to tie apjomi, ko *LGD* pārdeva *LGE* un *Philips*, kā arī tie, ko *AUO* pārdeva *BenQ*, tika uzskatīti par "tiešu pārdošanu EEZ", nevis par "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ". Atšķirīgo attieksmi attiecībā uz prasītājas pārdošanas apjomiem pamato apstāklis, ka tā vispirms viena un tā paša uzņēmuma ietvaros nodeva attiecīgos LCD ārpus EEZ reģistrētām sabiedrībām, kuras savukārt pēc tam iestrādāja šos LCD galaproduktos, kurus tas pats uzņēmums pārdeva EEZ reģistrētiem trešajiem uzņēmumiem. Šī objektīvā atšķirība pamato to, ka prasītājas pārdošanas apjomi tika iekļauti citā kategorijā, nevis tajā, kas tika piemērota apjomiem, ko *LGD* pārdeva *LGE* un *Philips*.

91 Otrkārt, tiktāl, ciktāl iepriekš 89. punktā izklāstītais prasītājas iebildums var tikt interpretēts tādējādi, ka tā pārmet Komisijai, ka tā atzina, ka starp *LGD*, *LGE* un *Philips* un starp *AUO* un *BenQ* nepastāv viens vienots uzņēmums, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru iebildums, kas attiecas uz pamatu par tiesību akta atcelšanu, ir nepieņemams, ja nav intereses celt prasību un ja, pat pieņemot, ka tas ir pamatots, apstrīdētā akta atcelšana, pamatojoties uz minēto pamatu, nespētu apmierināt prasītāju (Tiesas 2011. gada 9. jūnija spriedums lietā C-401/09 P *Evropaïki Dynamiki*/ECB, Krājums, I-4911. lpp., 49. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1973. gada 15. marta spriedumu lietā 37/72 *Marcato* /Komisija, *Recueil*, 361. lpp., 2.–8. punkts, un 2000. gada 21. septembra spriedumu lietā C-46/98 P *EFMA*/Padome, *Recueil*, I-7079. lpp., 38. punkts).

92 Šajā lietā prasītājas iebildums ir nepieņemams, jo, pat ja Komisija kļūdaini būtu secinājusi, ka *LGD*, *LGE* un *Philips*, tāpat kā *AUO* un *BenQ*, neveido vienu vienotu uzņēmumu, prasītājai no šī apstākļa nebūtu nekāda labuma. Faktiski, pretēji prasītājas apgalvotajam, šīs iespējamās Komisijas kļūdas – pat ja tās būtu pierādītas – neliecinātu par to, ka jēdziens "pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ" pats par sevi ir kļūdains, jo šī jēdziena definīcija nav atkarīga no gadījumiem, kādos tas ticis vai nav ticis piemērots. Tādējādi, ja Komisija būtu konstatējusi, ka iepriekš minētās sabiedrības veidoja vienotus uzņēmumus, tai būtu vienkārši jānodrošina, lai aplūkoto LCD nodošana viena un tā paša uzņēmuma ietvaros netiktu ņemta vērā kā "tieša pārdošana EEZ". Taču Komisija ir pārbaudījusi, attiecībā uz kuriem no minētajiem pārdošanas apjomiem ir izpildīti nosacījumi, lai tos varētu uzskatīt par "pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ"; tieši šie nosacījumi ir jāpiemēro prasītājas pārdošanas apjomiem, kas tikuši ietverti šajā kategorijā.

93 Katrā ziņā, pieņemot, ka prasītāja varētu izvirzīt iepriekš 89. punktā izklāstīto iebildumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, pirmkārt, vienlīdzīgas attieksmes princips ir jāievēro atbilstoši tiesiskuma principam, saskaņā ar kuru persona savās interesēs nevar atsaukties uz citas personas interesēs izdarītu nelikumību. Otrkārt, ja uzņēmums ar savu rīcību ir pārkāpis LESD 101. panta 1. punktu, tas nevar izvairīties no paredzētā soda tādēļ, ka citiem uzņēmumiem soda nauda nav uzlikta, jo – kā tas ir šajā gadījumā –Savienības tiesa nav izskatījusi attiecīgo uzņēmumu situāciju (skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 16. novembra spriedumu lietā T-120/04 *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, Krājums, II-4441. lpp., 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Arī šo iemeslu dēļ prasītāja nevar gūt nekādu labumu no kļūdām, ko Komisija, iespējams, pieļāvusi saistībā ar viena vienota uzņēmuma pastāvēšanu starp *LGD*, *LGE* un *Philips*, kā arī starp *AUO* un *BenQ*.

95 Saistībā ar prasītājas izvirzīto apstākli, ka Komisija paziņojumā par iebildumiem atzina, ka *LGD*, *LGE* un *Philips* veidoja vienu vienotu uzņēmumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru paziņojuma par iebildumiem būtība ir tāda, ka tas ir provizorisks un Komisija to var labot, veicot vēlāku izvērtējumu, pamatojoties uz lietas dalībnieku sniegtajām atbildēm un citiem faktu konstatējumiem. Komisijai ir jāņem vērā apstākļi, kas kopumā izriet no visa administratīvā procesa, lai vai nu atmestu iebildumus, kas nav pamatoti, vai arī gan faktu, gan juridiskā ziņā labotu un papildinātu savu argumentāciju tās izvirzīto iebildumu pamatojumam. Tāpēc paziņojums par iebildumiem nepavisam neliedz Komisijai grozīt savu nostāju par labu attiecīgajiem uzņēmumiem (skat. Tiesas 2008. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-413/06 P *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, Krājums, I-4951. lpp., 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

96 No tā izriet, ka Komisijai nav jāsaglabā šajā dokumentā sniegtais faktu vai tiesību vērtējums. Gluži pretēji – tai savs galīgais lēmums ir jāpamato ar galīgiem vērtējumiem, kas ir balstīti uz visas izmeklēšanas rezultātiem, kādi tie ir administratīvā procesa izbeigšanas brīdī. Turklāt Komisijai nav pienākuma paskaidrot iespējamās atšķirības starp tās galīgajiem un pagaidu vērtējumiem, kas ietverti paziņojumā par iebildumiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, 64. un 65. punkts un tajos minētā judikatūra.

97 Tādējādi Komisijai apstrīdētajā lēmumā nebija jāpaskaidro iemesli, kādēļ tā galu galā uzskatīja, ka *LGD* neveido vienotu uzņēmumu ar *LGE* un *Philips*.

98 Visbeidzot, kā neefektīvs ir jānoraida prasītājas arguments saistībā ar to, ka Komisijas izvirzītā argumentācija un pierādījumi attiecībā gan uz attiecīgo LCD pārdošanu uzņēmumu ietvaros, gan LCD pārdošanu uzņēmumiem, kam ir īpašas attiecības ar aizliegtās vienošanās dalībniekiem, būtībā ir tie paši. Faktiski šis apstāklis neietekmē to, ka tas, vai pastāv vai nepastāv vienots uzņēmums iepriekš 6. un 69. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, ir pietiekams iemesls, lai pamatotu, ka Komisija atšķirīgi klasificē vienā vai otrā gadījumā veikto pārdošanu, lai noteiktu naudas sodu.

99 Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, ir jānoraida arī pirmā pamata otrā daļa un līdz ar to šis pamats kopumā.

2. *Par otro pamatu – to, ka Komisija, secinot, ka pārkāpums attiecas arī uz LCD-TV, ir pārkāpusi LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu*

100 Ar šo pamatu prasītāja, pirmkārt, būtībā apstrīd, ka tās pret konkurenci vērstā rīcība gan attiecībā uz LCD-TV, gan LCD-IT varētu tikt uzskatīta par tādu, no kuras izriet viens un tas pats vienotais un turpinātais pārkāpums. Otrkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā neesot ņēmusi vērā apstākli, ka starp apstrīdētajā lēmumā konstatētās aizliegtās vienošanās Korejas dalībniekiem un Japānas LCD-TV piegādātājiem esot notikušas pārrunas par šiem produktiem.

Ievada apsvērumi

101 Vispirms ir jāatgādina, ka vienota pārkāpuma jēdziens aptver tādu situāciju, kad vairāki uzņēmumi ir piedalījušies pārkāpumā, ko veido turpināta rīcība, kas vērsta uz vienu ekonomisku mērķi, kurš paredz izkropļot konkurenci, vai pat individuālos pārkāpumos, kas savstarpēji saistīti to mērķa identiskuma dēļ (vienots elementu kopuma mērķis) un subjektu identiskuma dēļ (attiecīgo uzņēmumu, kuri apzinās, ka piedalās kopīga mērķa sasniegšanā, identiskums) (Vispārējās tiesas 2010. gada 28. aprīļa spriedums lietā T-446/05 *Amann & Söhne* un *Cousin Filterie*/Komisija, Krājums, II-1255. lpp., 89. punkts un tajā minētā judikatūra).

102 Turpinot ir jānorāda, ka EKL 101. panta 1. punkta pārkāpumu var izraisīt ne tikai atsevišķa darbība, bet arī darbību virkne vai arī turpināta rīcība. Šī interpretācija nevar tikt apstrīdēta tādēļ, ka arī viens vai vairāki šādas darbību virknes vai turpinātas rīcības elementi paši par sevi un katrs atsevišķi arī var būt

minētās tiesību normas pārkāpums. Ja dažādas darbības ietilpst "kopējā plānā" to identiskā mērķa dēļ, kas izkropļo konkurenci vienotā tirgū, Komisijai ir tiesības noteikt atbildību par šīm darbībām atkarībā no dalības attiecīgajā pārkāpumā kopumā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Amann & Söhne* un *Cousin Filterie*/Komisija, 90. punkts un tajā minētā judikatūra).

103 Ir arī jānorāda, ka vienotu un turpinātu pārkāpumu raksturojošā "kopējā plāna" vienotais mērķis nevar tikt noteikts ar vispārīgu norādi uz konkurences izkropļošanu tirgū, uz kuru attiecas pārkāpums, jo konkurences apdraudējums gan kā priekšmets, gan kā sekas ir nedalāms elements jebkādām darbībām, kas ietilpst LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomā. Šāda vienota mērķa jēdziena definīcija varētu liegt vienota un turpināta pārkāpuma jēdzienam tā nozīmi, ciktāl tā sekas būtu tādas, ka vairākas darbības, kas skar vienu ekonomikas nozari un ir aizliegtas ar EKL 101. panta 1. punktu, būtu sistemātiski jākvalificē kā elementi, kas veido vienotu pārkāpumu. Tādējādi, lai dažādas darbības kvalificētu kā vienotu un turpinātu pārkāpumu, ir jāpārbauda, vai tām ir papildinoša saikne tādā nozīmē, ka katra no tām ir vērsta pret vienu vai vairākām normālas konkurences sekām un mijiedarbojoties dod ieguldījumu visu pret konkurenci vērsto to seku īstenošanā, kuras vēlējušies pārkāpuma izdarītāji saistībā ar vispārējo plānu, kurā bija paredzēts vienots mērķis. Šajā ziņā ir jāņem vērā visi apstākļi, kas varētu pierādīt vai likt apšaubīt minēto saikni, tādi kā piemērošanas periods, saturs (tostarp izmantotās metodes) un atbilstoši – dažādo attiecīgo darbību mērķi (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Amann & Söhne* un *Cousin Filterie*/Komisija, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).

104 Pēc tam, kad tiks atspoguļoti tie Komisijas izdarītie secinājumi apstrīdētajā lēmumā, kam šajā ziņā ir nozīme, prasītājas argumenti būs jāizvērtē, ņemot vērā tieši šos principus.

Apstrīdētajā lēmumā izdarītie secinājumi

105 Vispirms ir jānorāda, ka pārkāpumu, ko Komisija pārmet apstrīdētā lēmuma adresātiem, veido tas, ka tie piedalījās, pirmām kārtām, "Kristāla sanāksmēs", kurās tie noteica attiecīgo LCD minimālās cenas, pārrunāja cenu prognozes, lai novērstu cenu samazināšanos, un saskaņoja cenu paaugstināšanu, kā arī ražošanas līmeņus, un, otrām kārtām, divpusējās sanāksmēs, kurās tika skarti "Kristāla sanāksmēs" pārrunātie jautājumi (skat. iepriekš 15. punktu).

106 Detalizētāk Komisija apstrīdētajā lēmumā, pirmkārt, norādīja, ka aizliegtās vienošanās dalībnieki bija iesaistījušies vienotā, saliktā un turpinātā aizliegtas vienošanās īstenošanā saistībā ar LCD-IT un LCD-TV, ko veidoja virkne saistītu un savstarpēji atkarīgu darbību, kas ilga visu pārkāpuma laikposmu, ar mērķi palielināt un saglabāt minēto LCD cenas pasaules mērogā, kā arī EEZ (apstrīdētā lēmuma 283. apsvērums).

107 Otrkārt, saskaņā ar apstrīdēto lēmumu cenu noteikšana, kas tika panākta, paaugstinot cenas, nosakot cenu spektru un minimālo vai mērķa cenu, kā arī kopīgas nostājas un nākotnes stratēģijas attiecībā uz tādiem cenu veidojošiem parametriem kā ražošana, jauda, nosūtīšana un pieprasījums pieņemšana kopā ar uzraudzības sistēmu, lai nodrošinātu noslēgto vienošanos ievērošanu, ir elementi, kas ietilpst kopējā plānā, kura kopīgais mērķis bija LCD-IT, kā arī LCD-TV cenu kontrole pasaules mērogā, tostarp EEZ (apstrīdētā lēmuma 284. apsvērums).

108 Treškārt, Komisija norādīja, ka pārkāpumam raksturīgās pazīmes, tā darbības virzieni un organizācija atbilda vienam un tam pašam piemēram. Lai arī slepeno darbību veids neapšaubāmi laika gaitā mainījās, tas esot bijis normāli, ņemot vērā ilglaicīgo aizliegto vienošanos, kuras dalībnieki pielāgojās apstākļu maiņai, it īpaši, lai izvairītos no tās atklāšanas. Tādējādi apstrīdētajā lēmumā norādītais, ka tas, ka aizliegtās vienošanās sanāksmēs, kas notika no 2005. maija, piedalījās sekretariāta darbinieki, nevis vadības pārstāvji, kā līdz šim, nemaina to sanāksmju raksturu, kurās joprojām tika aplūkoti cenu noteikšanas un tādu parametru kā attiecīgo LCD ražošana kontroles jautājumi (apstrīdētā lēmuma 287. apsvērums).

109 Ceturtkārt, Komisija atzina, ka pārrunās, kas notika aizliegtās vienošanās pirmajā gadā, galvenokārt tika runāts par LCD-IT, un norādīja, ka jautājums par LCD-TV tika apspriests tikai no 2002. gada septembra. Tā tomēr norādīja, ka, tā kā LCD-TV ražošanu uzsāka citi aizliegtās vienošanās dalībnieki, tie uzsāka informācijas apmaiņu par minētajiem LCD-TV ar citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem. Šajā ziņā Komisija norādīja, pirmām kārtām, ka kopš šī brīža tajās pašās sanāksmēs, kurās tika runāts par LCD-IT, sistemātiski notika pārrunas arī par LCD-TV un, otrām kārtām, ka dalībniekiem bija iespēja pārdalīt dažādu attiecīgo LCD iekārtu ražošanas jaudu, lai ietekmētu pieprasījumu un tādējādi šo produktu cenu. Pamatojoties uz to, Komisija secināja, ka vieniem un tiem pašiem uzņēmumiem attiecībā uz LCD-TV bija viens mērķis un ka tiem bija tāds pats darbības veids kopējā plāna ietvaros kā pārrunu par LCD-IT gadījumā, kuras notika kopš 2001. gada (apstrīdētā lēmuma 288. un 289. apsvērums).

To argumentu izvērtēšana, ar kuriem tiek apstrīdēti apstrīdētajā lēmumā konstatētie secinājumi

110 No Komisijas rīcībā esošajiem daudzajiem dokumentiem izriet, ka aizliegtās vienošanās dalībniekiem bija iespēja pārdalīt ražošanas jaudu starp LCD-IT un LCD-TV, lai ietekmētu pieprasījumu un līdz ar to šo produktu cenas.

111 Šajā ziņā, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 154. apsvērumā ir citētas kāda 2003. gada 11. jūnija "Kristāla sanāksmes", kurā piedalījās arī prasītāja, dalībnieka piezīmes, kurās [*konfidenciāli*] paziņojums ir izteikts šādi:

"[..] Ja pašreizējie monitoru un kompakto portatīvo datoru klienti samazinās savus pasūtījumus, ražošanas jauda tiks novirzīta, lai to vietā ražotu televizorus [..]."

112 Otrkārt, no vēstules saistībā ar 2003. gada 9. jūlija "Kristāla sanāksmi", kas minēta apstrīdētā lēmuma 155. apsvērumā, izriet, ka prasītāja savas prioritātes attiecībā uz LCD ražošanas jaudas pārdalīšanu starp LCD-TV un LCD-IT izlēma atbilstoši paredzamajai peļņai. Šajā pašā vēstulē ir minēts, ka [*konfidenciāli*] LCD-IT ražošanas jaudu ir novirzījis uz LCD-TV. Turklāt kāda šīs sanāksmes dalībnieka izdarītajās piezīmēs ir minēts fakts, kas norādīts arī apstrīdētā lēmuma 156. apsvērumā, ka prasītājai monitoru ražošana bija veids, kā izmantot pāri palikušo ražošanas jaudu.

113 Treškārt, [*konfidenciāli*] iekšējā vēstulē, kas attiecas uz 2004. gada 5. februāra "Kristāla sanāksmes", kas notika prasītājas telpās, protokolu, ir minēts, ka [*konfidenciāli*] novirzīja savu ražošanas jaudu īpaši uz LCD-TV.

114 Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma 187. apsvērumā Komisija ir atsaukusies uz kāda 2004. gada 4. novembra "Kristāla sanāksmes" dalībnieka piezīmēm, kurās ir minētas pārrunas par ražošanas jaudas pārdalīšanu starp dažādām attiecīgo LCD ierīcēm, lai ietekmētu piedāvājumu. It īpaši [*konfidenciāli*] ir apstiprinājis "savu nodomu uzsākt *MEP* 17 ražošanu tikai tad, ja piedāvājums televizoru tirgū [būšot] ierobežots un ja tam [nebūšot] citas alternatīvas". Saskaņā ar šīm pašām piezīmēm prasītājas konkrētu LCD-TV ierīču piedāvājums esot kļuvis nepietiekams, jo tā savu ražošanas jaudu esot novirzījusi uz citām LCD ierīcēm [*konfidenciāli*], proti, LCD-IT, kā prasītāja to apstiprinājusi, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu.

115 Piektkārt, apstrīdētā lēmuma 192. apsvērumā Komisija ir citējusi piezīmes, kas attiecas uz 2005. gada 7. janvāra "Kristāla sanāksmi", kurā piedalījās arī prasītāja, un no kurām izriet, ka kāds cits aizliegtās vienošanās dalībnieks savu monitoru ražošanas jaudu ir novirzījis uz portatīvajiem datoriem un televizoriem.

116 Sestkārt, apstrīdētā lēmuma 220. apsvērumā Komisija ir minējusi, ka saskaņā ar [*konfidenciāli*] ziņojumu par 2005. gada 4. novembra "Kristāla sanāksmi" prasītāja, izmantojot šo iespēju, ir norādījusi savu pārdošanas apjomu un ražošanas jaudu. Šajā ziņā ir jāprecizē, ka attiecīgajā ziņojumā ir minēts, ka prasītāja 2005. gada novembrī izmantoja gandrīz 100 % no savu ražošanas iekārtu jaudas, lai izgatavotu LCD-TV.

117 Septītkārt, apstrīdētā lēmuma 223. apsvērumā Komisija ir atsaukusies uz dokumentiem attiecībā uz 2005. gada 6. decembra "Kristāla sanāksmi", kurā piedalījās prasītāja, no kuriem izriet, ka kāds no aizliegtās vienošanās dalībniekiem daļu no savas ražošanas jaudas ir novirzījis uz televizoriem un portatīvajiem datoriem.

118 Šiem fakti liecina par to, ka aizliegtās vienošanās dalībniekiem, tostarp prasītājai, bija iespēja pārdalīt un tie faktiski vairākkārt pārdalīja savu ražošanas jaudu no LCD-IT uz LCD-TV un otrādi, lai abu šo produktu cenas noturētu norunātajā līmenī vai vismaz lai novērstu cenu samazināšanos. Līdz ar to šie fakti ļauj secināt, ka starp pieņemtajiem lēmumiem un savstarpēji sniegto informāciju attiecībā uz abām attiecīgo LCD kategorijām pastāvēja papildinoša saikne iepriekš 103. punktā minētās judikatūras izpratnē.

119 Attiecībā uz to, ka prasītāja norādījusi uz informācijas par LCD-TV apmaiņas starp aizliegtās vienošanās dalībniekiem iespējami virspusējo un epizodisko raksturu, ir jānorāda, ka no apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem pierādījumiem vispirms izriet, ka aizliegtās vienošanās dalībnieki sanāksmēs vairākkārt vienojās saglabāt LCD-TV cenu līmeni. Kā tas norādīts apstrīdētā lēmuma 154. apsvērumā, 2003. gada 11. jūnija "Kristāla sanāksmē" notika apmaiņa ar informāciju, tostarp par cenu stratēģiju (*price policies*), ko viens no aizliegtās vienošanās dalībniekiem bija apsvēris tostarp attiecībā uz LCD-TV. Tāpat arī tika izskatītas tabulas attiecībā uz dažāda veida attiecīgo LCD cenu tendencēm šī gada maijā, jūnijā un jūlijā. Vienā no šīm tabulām ir ietverta informācija par LCD-TV. Turklāt apstrīdētā lēmuma 165. apsvērumā Komisija ir norādījusi uz dokumentiem attiecībā uz 2003. gada 7. novembra "Kristāla sanāksmi", no kuriem izriet, ka dalībnieki noteica sev mērķi palielināt portatīvajiem datoriem paredzēto LCD cenas un saglabāt citu attiecīgo LCD cenu līmeni, īpaši pieminot LCD-TV. Šīs sanāksmes protokolā ir ietvertas tabulas, kurās ir norādītas vairāku attiecīgo LCD kategoriju, tostarp LCD-TV, cenas 2003. gadā. Citi piemēri tam, ka aizliegtās vienošanās sanāksmēs tika pārrunāta informācija, it īpaši par cenām un ražošanas jaudu, ne tikai attiecībā uz LCD-IT, bet arī uz LCD-TV, ir redzami apstrīdētā lēmuma 167., 171., 173., 174., 202. un 214. apsvērumā, kā arī Komisijas lietas materiālos, kuri ir minēti minētajos apsvērumos.

120 Pat ja aizliegtās vienošanās dalībnieki attiecībā uz LCD-IT būtu apmainījušies ar plašāka apjoma vai slepenāku informāciju nekā tā, kas attiecās uz LCD-TV, Komisijas iegūtie pierādījumi tomēr liecina par to, ka dalībnieki ar visu iepriekš minēto informāciju apmainījās vienā un tajā pašā laikā, bieži izmantojot tos pašus dokumentus, un galvenokārt ar vienu un to pašu mērķi. Turklāt tas, ka prasītājas sniegtā informācija bija slepena un detalizēta, izriet no apstrīdētā lēmuma 202. apsvēruma, kurā Komisija citējusi dokumentu, kas attiecas uz 2005. gada 5. maija "Kristāla sanāksmi" un no kura izriet, ka, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, vienas no LCD-TV kategorijām cenas, ņemot vērā ierobežoto jaudu, maijā pieauga no 5 līdz USD 10, kā rezultātā cena bija USD 230.

121 Attiecībā uz prasītājas norādīto apstākli, ka saskaņā ar viņas viedokli pārrunas par LCD-TV liecina par to, ka minēto produktu cenām ir pieaugoša tendence samazināties, ir jānorāda, ka vairākos dokumentos, uz kuriem Komisija ir balstījusies apstrīdētajā lēmumā, ir minēta aizliegtās vienošanās dalībnieku vēlme saglabāt pastāvīgu šo LCD cenu līmeni, kā arī tas, ka cenu samazināšanās īstermiņā nebija iespējama (skat. apstrīdētā lēmuma 165., 167., 173. un 207. apsvērumu). Katrā ziņā, pat ja aizliegtās vienošanās pārrunu rezultātā pārsvarā būtu pieņemti tikai lēmumi samazināt cenas, šī saskaņotā rīcība tomēr būtu izkropļojusi konkurenci, jo cenu samazināšana tika veikta saskaņoti un bez šādas saskaņotas rīcības cenu samazinājums būtu varējis būt lielāks. Turklāt iespēja pārdalīt ražošanas jaudu, kas bija aizliegtās vienošanās pārrunu priekšmets, ļāva tās dalībniekiem saskaņoti reaģēt uz LCD-TV cenu pazemināšanos saistībā ar kopējo plānu.

122 Attiecībā uz vēl vienu prasītājas izvirzīto apstākli, ka personāls, kuru aizliegtās vienošanās dalībnieki bija nosūtījuši uz tās sanāksmēm, bija specializējies LCD-IT, nevis LCD-TV jomā, ir jānorāda, ka, lai arī to var interpretēt tādējādi, ka LCD-IT no attiecīgo uzņēmumu viedokļa bija svarīgāki, tas tomēr nenozīmē, ka pārrunas par LCD-TV bija tikai virspusējas un epizodiskas. Faktiski, kā to pamatoti norāda Komisija, šis apstāklis liecina par to, ka informācijas apmaiņa par LCD-TV tika plānota iepriekš, jo personālam, kas piedalījās sanāksmēs, par šo jautājumu, kas nebija viņu darbības galvenā sfēra, bija jāsagatavojas.

123 No iepriekš minētā izriet, ka informācijas apmaiņa par LCD-TV ietilpa tajā pašā kopējā plānā kā tās informācijas apmaiņa, kas attiecās uz LCD-IT, un līdz ar to tajā pašā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā.

124 Ar citiem prasītājas argumentiem nevar tikt apstrīdēts konstatējums, ka šis patiesi ir vienots un turpināts pārkāpums, kas attiecas gan uz LCD-IT, gan uz LCD-TV un par kuru Komisijai bija tiesības uzlikt kopīgu sodu.

125 Pirmkārt, nav nekādas nozīmes apstāklim, saskaņā ar kuru datus par LCD-TV starp aizliegtās vienošanās dalībniekiem esot sākts apspriest pēc pirmā posma, kura laikā aizliegtā vienošanās esot attiekusies tikai uz LCD-IT. Faktiski, tā kā ir pierādīts, ka attiecībā uz LCD-TV aizliegtās vienošanās sanāksmēs notikusī informācijas apmaiņa un pieņemtie lēmumi ietilpst tajā pašā kopējā plānā, kurā ietilpst attiecībā uz LCD-IT izstrādātais plāns, brīdim, kurā notiek katra aizliegtās vienošanās dalībnieka darbības jomu paplašināšana, nav nozīmes. Turklāt ir jānorāda, ka, lai aprēķinātu naudas soda apmēru, Komisija ir ņēmusi vērā katra apstrīdētā lēmuma adresāta atbilstošo vidējo pārdošanas apjomu visā pārkāpuma laikposmā. Šo vidējo apjomu labvēlīgi prasītājas gadījumā ietekmē tas, ka prasītāja neražoja LCD-TV pārkāpuma laikposma sākumā.

126 Turklāt tas, ka prasītāja neražoja LCD-TV tad, kad "Kristāla sanāksmju" laikā tika uzsākta apmaiņa ar informāciju par šiem LCD-TV, nekādi nemaina apstākli, saskaņā ar kuru prasītāja brīdī, kad tā paplašināja savu darbību uz LCD-TV, varēja izmantot tās rīcībā esošo informāciju par citu aizliegtās vienošanās dalībnieku – kuri jau iepriekš darbojās šajā nozarē – cenām un ražošanas jaudu. Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka uzņēmums var tikt saukts pie atbildības par saskaņotām darbībām, pat ja tā dalība izpaužas vienīgi informācijas par tā konkurentu rīcību nākotnē saņemšanā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-54/03 *Lafarge*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 459. un 460. punkts un tajos minētā judikatūra). Līdz ar to uzņēmums var arī būt tieši piedalījies tikai daļā vienoto un turpināto pārkāpumu veidojošo pret konkurenci vērsto darbību, bet tas var zināt par visām pārkāpjošajām darbībām, ko iecerējuši vai īstenojuši pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki to pašu mērķu labā, vai arī tas var saprātīgi tās paredzēt un būt gatavs uzņemties risku. Šādā gadījumā Komisijai arī ir tiesības šo uzņēmumu vainot par visām pret konkurenci vērstajām darbībām, kas veido šo pārkāpumu, un tādējādi – par šo pārkāpumu kopumā (Tiesas 2012. gada 6. decembra spriedums lietā C-441/11 P Komisija/*Verhuizingen Coppens*, 43. punkts).

127 Šādos apstākļos nav jāizvērtē dokumenta, uz kuru balstījās Komisija, secinot, ka aizliegtā vienošanās no 2002. gada septembra attiecās arī uz LCD-TV, pierādījuma spēks, ko apstrīd prasītāja.

128 Otrkārt, nav lielas nozīmes tam, ka LCD-IT un LCD-TV tirgi var būt atšķirīgi, kā to norāda prasītāja. Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka vienotam pārkāpumam nav obligāti jāattiecas uz vienu un to pašu produktu vai aizvietojamiem produktiem. Šajā ziņā nozīme ir arī tādiem citiem kritērijiem kā attiecīgo darbību mērķu identiskums vai atšķirīgums, tajā piedalījušos uzņēmumu identiskums, pārkāpuma īstenošanas detalizētas kārtības identiskums, uzņēmumu vārdā iesaistīto fizisko personu identiskums un attiecīgo darbību ģeogrāfiskās piemērošanas jomas identiskums (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2012. gada 12. decembra spriedumu lietā T-410/09 *Almamet*/Komisija, 172. un 174. punkts un tajos minētā judikatūra). Šajā lietā, kā tas izriet no 110.–127. punkta iepriekš, šie kritēriji ir izpildīti.

129 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, piemērojot LESD 101. panta 1. punktu, ir jānosaka, vai aizliegtā vienošanās var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un vai tās mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū, kas definējams kā konkrētais tirgus. Līdz ar to pienākums norobežot attiecīgo tirgu lēmumā, kas pieņemts atbilstoši LESD 101. panta 1. punktam, Komisijai ir uzliekams tikai tad, ja bez šādas norobežošanas nav iespējams noteikt, vai vienošanās, lēmums par uzņēmumu apvienošanos vai attiecīgas saskaņotas darbības spēj skart tirdzniecību starp dalībvalstīm un tās mērķis vai tās rezultāts ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū (Vispārējās tiesas 2005. gada 25. oktobra spriedums lietā T-38/02 *Groupe Danone*/Komisija, Krājums, II-4407. lpp., 99. punkts, un 2005. gada 6. decembra spriedums lietā T-48/02 *Brouwerij Haacht* /Komisija, Krājums, II-5259. lpp., 58. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 2006. gada 16. februāra spriedumu lietā C-111/04 P *Adriatica di Navigazione*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 31. punkts).

130 Šajā lietā prasītāja neapstrīd, ka aizliegtā vienošanās varēja ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un ka tās mērķis bija ierobežot vai izkropļot konkurenci kopējā tirgū.

131 Turklāt judikatūrā ir arī norādīts, ka tirgus, uz ko attiecas Komisijas lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums, ir nosakāms pēc aizliegtās vienošanās nolīgumiem un darbībām (skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 24. marta spriedumu lietā T-384/06 *IBP* un *International Building Products France* /Komisija, Krājums, II-1177. lpp., 118. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā lietā, kā to pamatoti norādījusi Komisija, tie ir aizliegtās vienošanās dalībnieki, kuri apzināti koncentrēja savu pret konkurenci vērsto rīcību gan uz LCD-IT, gan LCD-TV.

132 Papildus ir jāizvērtē arguments, ko prasītāja cenšas secināt no Vispārējās tiesas 2003. gada 11. decembra sprieduma lietā T-61/99 *Adriatica di Navigazione*/Komisija (*Recueil*, II-5349. lpp., 36. punkts), lai apgalvotu, ka Komisija nav pietiekami noteikusi konkrētos tirgus un tādējādi ir nepareizi sapratusi apstrīdētajā lēmumā konstatētā pārkāpuma precīzo raksturu un apmēru.

133 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka ir skaidrs, ka Vispārējā tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *Adriatica di Navigazione*/Komisija 30. punktā norādīja, ka iebildumi par Komisijas norādīto konkrētā tirgus definīciju var attiekties arī uz tādiem faktiem, kuri attiecas uz LESD 101. panta 1. punkta piemērošanu – kas nav konkurences ierobežošana iekšējā tirgū un ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm –, kā attiecīgās aizliegtās vienošanās apmērs, tās vienotais un kopīgais raksturs, kā arī katra attiecīgā uzņēmuma individuālās dalības apmērs. Tāpat arī minētā sprieduma 31. un 32. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka Komisijas lēmumam, ar ko tiek konstatēta dalība aizliegtas vienošanās īstenošanā, var būt sekas uz šī lēmuma adresātu attiecībām ar trešajām personām. Tādēļ ir vēlams, lai Komisija, pieņemot lēmumu, ar kuru tiek konstatēta uzņēmuma dalība tādā kompleksā, kolektīvā un nepārtrauktā pārkāpumā, papildus tam, ka tiek pārbaudīts, vai ir ievēroti īpašie LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas kritēriji, ņemtu vērā faktu, ka, ja šādam lēmumam būtu jārada katra tā adresāta personiskā atbildība, tad tas var būt tikai par to līdzdalību kolektīvajās darbībās, par kurām piemērotas sankcijas un kuras ir pareizi nošķirtas.

134 Tomēr prasītājas arguments nevar tikt atbalstīts, pat skatot to kopsakarā ar šo judikatūru. Faktiski no šī sprieduma 110.–127. punkta izriet, ka Komisija prasītāju ir saukusi pie atbildības tikai par pārkāpumu, kas izpaudās kā dalība "Kristāla sanāksmēs" un ar tām saistītajās divpusējās sanāksmēs, kuru mērķis bija saskaņot gan LCD-IT, gan LCD-TV cenas un ražošanas jaudu. Līdz ar to apstāklis, ka netika precīzāk noteikti ar aizliegto vienošanos skartie tirgi, nav pakļāvis prasītāju riskiem, ko Vispārējā tiesa norādījusi iepriekš 133. punktā minētajā spriedumā lietā *Adriatica di Navigazione*/Komisija.

Kontaktēšanās ar Japānas piegādātājiem neņemšana vērā

135 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav ņēmusi vērā, ka apstrīdētajā lēmumā konstatētā pārkāpuma Korejas dalībnieki, iespējams, piedalījās pārrunās ar Japānas LCD-TV piegādātājiem, kuri ar minētajiem Korejas dalībniekiem esot galvenie dalībnieki šajā tirgū, bet prasītājai tajā esot tikai

otršķirīga loma. Saskaņā ar prasītājas viedokli īstais pārkāpums, pret ko Komisijai esot bijis jāvēršas saistībā ar šiem LCD, izpaudās šī tirgus galveno dalībnieku pārrunās. Tādēļ Komisija esot pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, vienlīdzīgas attieksmes principu, kā arī samērīguma principu.

Ievada apsvērumi

136 Ir jānorāda, ka, lai arī saskaņā ar judikatūru attiecībā uz vienota un turpināta pārkāpuma jēdzienu Komisija ar vienu procesu un vienu lēmumu var vienlaicīgi vērsties pret vairākām rīcībām, kuras ir iespējams izmeklēt arī atsevišķi, tas nenozīmē, ka Komisijai ir pienākums šādi rīkoties. Tādējādi, pat ja iespējamās saskaņotās darbības starp Japānas LCD-TV piegādātājiem un apstrīdētajā lēmumā minētajiem aizliegtās vienošanās Korejas dalībniekiem veido LESD 101. panta pārkāpumu un ja šis pārkāpums ietilpst vienā un tajā pašā apstrīdētajā lēmumā konstatētajā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā, Komisijai nav pienākuma vērsties pret visām šīm rīcībām vienlaicīgi.

137 Faktiski Komisijai attiecībā uz tās uzsākto procesu apjomu ir rīcības brīvība. Šajā jautājumā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tai nevar būt pienākums atklāt un sodīt par katru pret konkurences tiesībām vērsto rīcību un Savienības tiesas nevar secināt – kaut vai tikai attiecībā uz naudas soda samazināšanu –, ka Komisijai, ņemot vērā tai pieejamos pierādījumus, būtu bijis jākonstatē, ka noteikts uzņēmums noteiktā laikposmā ir izdarījis pārkāpumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Tokai Carbon* u.c./Komisija, 369. un 370. punkts).

138 Šīs rīcības brīvības izmantošana ir pakļauta tiesas kontrolei. Tomēr no judikatūras izriet, ka tikai tad, ja varētu tikt pierādīts, ka izskatāmajā lietā Komisija par vienu faktisko situāciju bez objektīva iemesla ir uzsākusi divus atšķirīgus procesus, tās izvēli varētu uzskatīt par pilnvaru nepareizu izmantošanu (šajā ziņā skat. Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-441/07 P Komisija/*Alrosa*, Krājums, I-5949. lpp., 89. punkts).

139 Šajā lietā Komisija uzskatīja, ka tās rīcībā nav – vai vēl nav – pietiekamu pierādījumu pret Japānas piegādātājiem, līdz ar to tā nolēma nevērsties pret tiem vienlaicīgi ar prasītāju un pārējiem apstrīdētā lēmuma adresātiem, attiecībā uz kuriem tās rīcībā savukārt bija vairāki pierādījumi par pārkāpumu gan attiecībā uz LCD-IT, gan LCD-TV, kā tas tika konstatēts iepriekš (110.–134. punkts). Šis apstāklis ir objektīvs iemesls, kas pamato Komisijas izvēli. Tomēr ir jānorāda, ka pret Japānas piegādātājiem uzsāktajā procesā Komisijai pret prasītāju būtu pienākums it īpaši ievērot principu *ne bis in idem*.

Par iespējamo pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

140 Prasītāja apgalvo, ka Komisijai apstrīdētajā lēmumā esot bijuši jāpaskaidro iemesli, kādēļ tā Japānas piegādātājus izslēdza no procesa, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

141 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisijai nebija nekāda pienākuma apstrīdētajā lēmumā atspoguļot iemeslus, kādēļ tā šajā procesā nevērsās pret Japānas piegādātājiem. Faktiski saskaņā ar judikatūru pienākums sniegt akta pamatojumu neietver izdevējiestādes pienākumu sniegt pamatojumu tam, kāpēc tā nav pieņēmusi līdzīgus aktus attiecībā uz trešām pusēm (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00 *JFE Engineering* u.c./Komisija, Krājums, II-2501. lpp., 414. punkts, un 2006. gada 4. jūlija spriedumu lietā T-304/02 *Hoek Loos*/Komisija, Krājums, II-1887. lpp., 63. punkts).

Par iespējamo vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

142 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar iepriekš 93. punktā minēto judikatūru, ja uzņēmums ar savu rīcību ir pārkāpis LESD 101. panta 1. punktu, tas nevar izvairīties no paredzētā soda tādēļ, ka citiem saimnieciskās darbības subjektiem naudas sods nav uzlikts, pat ja – kā tas ir šajā lietā – Savienības

tiesa nav izskatījusi šo saimnieciskās darbības subjektu situāciju. Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai arī Komisija, neapšaubāmi, nav tiesīga rīkoties diskriminējoši pret uzņēmumiem, kuri ir vienas un tās pašas aizliegtās vienošanās dalībnieki, tomēr jākonstatē, ka prasītājai pārmesto pārkāpumu veido saskaņotas darbības starp Taivānas un Korejas attiecīgo LCD piegādātājiem, kas notika "Kristāla sanāksmju" un ar tām saistīto divpusējo sanāksmju laikā. Tā kā Japānas piegādātāji šajās saskaņotajās darbībās nepiedalījās, apstrīdētajā lēmumā šajā ziņā nav pieļauta nekāda nevienlīdzīga attieksme.

143 Saistībā ar prasītājas argumentāciju, saskaņā ar kuru vienīgās nozīmīgās pārrunas par LCD-TV bija tās, kurās bija iesaistīti Japānas piegādātāji un kurās prasītāja nepiedalījās, pietiek atgādināt, ka Komisija ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus tam, ka apstrīdētā lēmuma adresāti, īstenojot kopēju plānu, piedalījās saskaņotās darbībās gan attiecībā uz LCD-IT, gan LCD-TV (skat. iepriekš 105.–134. punktu). Šīs saskaņotās darbības veido pārkāpumu, pret kuru Komisijai bija tiesības vērsties neatkarīgi no tā, vai, iespējams, pastāvēja citi pārkāpumi attiecībā uz LCD-TV, kuros piedalījās daži citi apstrīdētā lēmuma adresāti, izņemot prasītāju.

144 Atbildot uz argumentu, ko prasītāja balsta uz Komisijas administratīvo praksi, it īpaši uz Komisijas 2008. gada 15. oktobra Lēmumu C(2008) 5955, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar EK līguma 81. pantu (Lieta COMP/39.188 – Banāni) (turpmāk tekstā – "lēmums lietā "Banāni""), ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iepriekšējā Komisijas lēmumu prakse nav izmantojama kā naudas sodu tiesiskais pamats konkurences jomā un lēmumiem, kas attiecas uz citām lietām, ir tikai orientējošs raksturs, nosakot, vai pastāv diskriminācija, jo ir maz ticams, ka lietas faktiskie apstākļi, piemēram, attiecīgie tirgi, preces, uzņēmumi un laikposmi, būs līdzīgi (skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 8. oktobra spriedumu lietā T-73/04 *Carbone-Lorraine*/Komisija, Krājums, II-2661. lpp., 92. punkts un tajā minētā judikatūra).

145 Lai norādītu uz atšķirībām faktos starp lēmumiem lietā "Banāni" un šajā lietā, ir jānorāda, ka vienam pārkāpuma dalībniekam minētajā lēmumā tika piešķirts naudas soda samazinājums par 10 % atbildību mīkstinošu apstākļu dēļ, jo no lietas materiāliem neizrietēja, ka tas būtu zinājis par dažiem šī pārkāpuma aspektiem, kuros tas tieši nepiedalījās, vai ka tas būtu varējis tos saprātīgi paredzēt (skat. lēmuma lietā "Banāni" 465.–466. apsvērumu).

146 Turpretī šajā lietā līdzīgu apstākļu nav, jo prasītāja, kura katrā ziņā ir piedalījusies visos apstrīdētajā lēmumā konstatētā pārkāpuma aspektos, vēlas norādīt uz to, ka tā nav piedalījusies pārkāpumā, kurā bija iesaistīti pārējie uzņēmumi.

147 Katrā ziņā, kā arī to pamatoti norādījusi Komisija, pat pieņemot, ka divpusējās sarunas starp Korejas un Japānas LCD-TV piegādātājiem veidoja vienotu un turpinātu pārkāpumu ar to, kas konstatēts apstrīdētajā lēmumā, un ka prasītāja par šīm divpusējām sarunām nezināja, šie apstākļi nenozīmē, ka pret prasītāju izvirzītie iebildumi saistībā ar tās dalību apstrīdētajā lēmumā konstatētajā pārkāpumā nebūtu pamatoti, ne arī to, ka prasītājai uzliktais naudas sods būtu jāsamazina. Faktiski nekas neļauj domāt, ka naudas sodam, kas uzlikts par dalību plašākas aizliegtas vienošanās īstenošanā, kurā iesaistīti arī Japānas piegādātāji, gala rezultātā prasītājas gadījumā būtu jābūt mazākam. Šajā ziņā iespējamais samazinājums, ko Komisija būtu varējusi piešķirt prasītājai saistībā ar atbildību mīkstinošiem apstākļiem, varētu tikt kompensēts vai pat pārsniegts, piemērojot lielākus procentus attiecībā uz pārkāpuma smagumu un "dalības maksu".

Par iespējamo samērīguma principa pārkāpumu

148 Prasītāja izvirza samērīguma principa pārkāpumu, jo Komisija neesot ņēmusi vērā, ka pret konkurenci vērtās darbības saistībā ar LCD-TV neesot tik smagas salīdzinājumā ar tām, kas attiecas uz LCD-IT.

149 Atbildot uz šo argumentu, ir jānorāda, pirmkārt, ka Komisija pamatoti ir atzinusi, ka šis ir vienots un turpināts pārkāpums. Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka Komisijai nav pienākuma veikt atsevišķu katra vienotā pārkāpuma elementa analīzi, galvenokārt tādēļ, ka pastāv kopīga stratēģija, kurā piedalās visi aizliegtās vienošanās dalībnieki (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Carbone-Lorraine* /Komisija, 49. punkts).

150 Otrkārt, attiecībā it īpaši uz to koeficientu samērīgumu, kurus Komisija piemēroja saistībā ar pārkāpuma smagumu un kā "dalības maksu" (skat. iepriekš 24. punktu), ir jāatgādina, ka 2006. gada pamatnostādnēs un judikatūrā, uz kuru tās pamatojas, ir paredzēts, ka pārkāpuma smagums pirmajā posmā tiek novērtēts atkarībā no pārkāpumam raksturīgajiem elementiem, piemēram, tā veida, visu attiecīgo dalībnieku kopējās tirgus daļas, pārkāpuma izdarīšanas ģeogrāfiskās teritorijas un tā, vai pārkāpums jau ir īstenots vai vēl ne. Otrajā posmā šis vērtējums tiek pielāgots atbilstoši atbildību pastiprinošiem vai atbildību mīkstinošiem apstākļiem, kas ir raksturīgi katram uzņēmumam, kurš ir piedalījies pārkāpumā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 25. oktobra spriedumu lietā T-348/08 *Aragonesas Industrias y Energía*/Komisija, Krājums, II-7583. lpp., 264. punkts un tajā minētā judikatūra).

151 Minētā pirmā posma mērķis ir noteikt katram attiecīgajam uzņēmumam uzliktā naudas soda pamatsummu, attiecīgajai katra uzņēmuma preču vai pakalpojumu pārdošanas vērtībai attiecīgajā ģeogrāfiskajā tirgū piemērojot pirmo reizināšanas koeficientu, kas atspoguļo pārkāpuma smagumu, vai pat otro reizināšanas koeficientu, kura mērķis ir atturēt tos no atkārtotas iesaistīšanās šādās prettiesiskās darbībās. Katrs no šiem diviem reizināšanas koeficientiem tiek noteikts, ņemot vērā faktorus, kas atspoguļo pārkāpumam kopumā raksturīgās iezīmes, proti, tas apvieno visu pret konkurenci vērsto rīcību, ko īstenojuši visi pārkāpuma dalībnieki (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Aragonesas Industrias y Energía*/Komisija, 265. punkts).

152 No tā izriet, ka, pat ja pret konkurenci vērstās darbības attiecībā uz LCD-TV bija mazāk smagas nekā darbības, kas attiecās uz LCD-IT, Komisijai bija tiesības noteikt pārkāpuma smaguma koeficientu, kā arī koeficientu saistībā ar "dalības maksu", ņemot vērā vienotā un turpinātā pārkāpuma, kurā ietilpa visas šīs darbības, kopējo plānu.

153 Turklāt, runājot par apstākli, ka lēmumā lietā "Banāni" Komisija piemēroja zemāku procentu nekā apstrīdētajā lēmumā un, pamatojoties uz atbildību mīkstinošiem apstākļiem, piešķīra lielāku naudas soda samazinājumu, pietiek atsaukties uz iepriekš 144. punktā minēto judikatūru un norādīt, ka minētajā lēmumā Komisija samazinājumu piešķīra, ņemot vērā īpašo situāciju, kas it īpaši izrietēja no banānu tirdzniecības jomā spēkā esošajiem tiesību aktiem (skat. lēmuma lietā "Banāni" 460. apsvērumu un tajā minēto atsauci, kā arī šī lēmuma 467. apsvērumu).

154 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, otrais pamats ir jānoraida.

3. *Par trešo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka attiecīgās pārdošanas apjomā, ko Komisija ņēma vērā prasītājas gadījumā, kļūdaini esot iekļauti arī citi pārdošanas apjomi, kas nav attiecīgo LCD pārdošanas apjomi*

155 Prasības, ar kuru prasītāja lūdz Vispārējo tiesu mainīt tai apstrīdētajā lēmumā uzlikto naudas sodu, atbalstam tā izvirza trešo pamatu, kas būtībā attiecas uz to, ka naudas soda apmērs ticis aprēķināts, pamatojoties uz neprecīzu pārdošanas apjomu, jo prasītāja kļūdas dēļ esot iekļāvusi arī pārdošanas apjomus attiecībā uz citām LCD kategorijām, nevis tikai tām, kas minētas apstrīdētajā lēmumā.

156 Ir jāatgādina, ka Komisijas pieņemto lēmumu tiesiskuma pārbaudi papildina Regulas Nr. 1/2003 31. pantā Savienības tiesai atbilstoši LESD 261. pantam piešķirtā neierobežotā kompetence. Šī kompetence pilnvaro tiesu papildus sankciju likumības pārbaudei aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai noteikto kavējuma naudu.

157 Tādējādi Vispārējai tiesai tās nolēmuma pieņemšanas dienā, izmantojot savu neierobežoto kompetenci, ir jānovērtē, vai prasītājam ir uzlikts naudas sods, kura apmērs pareizi atspoguļo attiecīgā pārkāpuma smagumu (skat. Vispārējās tiesas 2012. gada 27. septembra spriedumu lietā T-343/06 *Shell Petroleum* u.c./Komisija, 117. punkts un tajā minētā judikatūra).

158 Šajā lietā lietas dalībniekiem nav domstarpību par to, ka prasītājas pieļauto kļūdu dēļ tai uzliktā naudas soda pamatsumma pirms noapaļošanas bija EUR 301 684 468 un ka šīs summas daļa, kas izrietēja no pieļautajām kļūdām, bija EUR 13 246 618. Turpretī tie nepiekrīt veidam, kādā šis summas būtu jānoapaļo.

159 Prasības pieteikumā prasītāja lūdz, lai no naudas soda, kas tai uzlikts ar apstrīdēto lēmumu, proti, EUR 300 000 000, tiktu atskaitīta summa EUR 13 250 000. Līdz ar to jaunajai summai būtu jābūt EUR 286 750 000.

160 Iebildumu rakstā Komisija ir izskaidrojusi, ka tā noapaļoja pamatsummu visiem apstrīdētā lēmuma adresātiem, samazinot pirmos divus ciparus, izņemot, ja tas izraisītu summas samazinājumu par 2 % pirms noapaļošanas, tādā gadījumā Komisija noapaļoja šīs summas pirmos trīs ciparus.

161 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājai apstrīdētajā lēmumā uzliktajai naudas soda summai tika noapaļoti pirmie divi cipari. Faktiski nenoapaļotā naudas soda summa bija EUR 301 684 468, bet šo summu noapaļojot, kā tas norādīts apstrīdētā lēmuma tabulā Nr. 6, tika iegūta summa EUR 300 000 000.

162 Saskaņā ar Komisijas viedokli prasītājas ieteiktais aprēķins esot kļūdains, jo tas ietver divkāršu noapaļošanu – to, kuru Komisija jau ir piemērojusi apstrīdētajā lēmumā minētajai pamatsummai, un noapaļošanu, kuras rezultātā summa, kas būtu jāatskaita no naudas soda, ņemot vērā to produktu pārdošanas apjomu izslēgšanu, kas nav attiecīgie LCD, būtu nevis EUR 13 246 618, bet EUR 13 250 000.

163 Turpretī, kā to norāda Komisija, apstrīdētajā lēmumā pielietotās metodes piemērošana pamatsummai, kas izriet no koriģētajiem pārdošanas apjomiem, proti, EUR 288 437 850, veidotu noapaļotu summu EUR 288 000 000 apmērā. Faktiski pirmo divu ciparu noapaļošana radītu samazinājumu EUR 8 437 850 apmērā, kas ir vairāk nekā 2 % (2,9 %) no nenoapaļotās pamatsummas.

164 Replikā prasītāja apgalvo, ka, ja viņas naudas soda jaunajai summai tiktu noapaļoti pirmie trīs cipari pirmo divu vietā, tā būtu apstrīdētā lēmuma adresāts, kurš gūtu vismazāko labumu no noapaļošanas. Līdz ar to tā pieprasa lielāku naudas soda samazinājumu.

165 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, kaut arī Vispārējai tiesai ir pašai jāizvērtē lietas apstākļi, lai noteiktu naudas soda apmēru, neierobežotas kompetences īstenošana, nosakot uzliktā naudas sodu apmēru, nedrīkst radīt diskrimināciju starp uzņēmumiem, kas bijuši tādas vienošanās dalībnieki, kura ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Verhuizingen Coppens*, 80. punkts).

166 Šajā lietā Komisija apstrīdētajā lēmumā iepriekš 160. punktā aprakstīto noapaļošanas metodi ir piemērojusi visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem. Šī metode ir objektīva un dod tiesības visiem dalībniekiem saņemt samazinājumu līdz 2 %. Lai arī ir tiesa, ka daži samazinājumi ir būtiskāki par citiem, un, ja Vispārējā tiesa izmantotu šo pašu metodi, prasītājai piemērotais samazinājums būtu procentuāli vismazākais, jebkura noapaļošanas metode tomēr ietver pielāgojumus, kas attiecībā uz

katru uzņēmumu var atšķirties, un tā rezultātā tiek piemērots lielāks vai mazāks samazinājums. Līdz ar to, tā kā no Komisijas izvēlētās metodes labumu gūst – protams, atšķirīgā mērā – visi apstrīdētā lēmuma adresāti un šim pasākumam ir noteikta 2 % robeža, pie šīs metodes ir jāpieturas, lai novērstu nevienlīdzīgu attieksmi (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 17. maija spriedumu lietā T-299/08 *Elf Aquitaine*/Komisija, Krājums, II-2149. lpp., 307. un 308. punkts).

167 Tomēr ir jāatgādina, ka, lai saglabātu Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. un 3. punkta lietderīgo iedarbību, Komisijai ir tiesības uzlikt uzņēmumam pienākumu iesniegt visu nepieciešamo informāciju par faktiem, kas tam var būt zināmi, un vajadzības gadījumā tai iesniegt ar šo informāciju saistītos dokumentus, kas ir tā rīcībā, ar vienu vienīgu nosacījumu, ka uzņēmumam nedrīkst tikt uzlikts pienākums sniegt atbildes, ar kurām tam būtu jāatzīst pārkāpuma, kas Komisijai ir jāpierāda, esamība (Tiesas 1989. gada 18. oktobra spriedums lietā 374/87 *Orkem*/Komisija, *Recueil*, 3283. lpp., 34. un 35. punkts). Uzņēmumam, kuram Komisija, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 18. panta noteikumus, nosūta informācijas pieprasījumu, ir pienākums aktīvi sadarboties, un gadījumā, ja tas ar nodomu vai aiz neuzmanības sniedz nepatiesu vai sagrozītu informāciju, tam var tikt piemērots īpašs, šīs regulas 23. panta 1. punktā paredzēts naudas sods, kura apmērs var būt līdz 1 % no tā kopējā apgrozījuma (iepriekš minētais spriedums lietā *Shell Petroleum* u.c./Komisija, 118. punkts).

168 No tā izriet, ka, īstenojot savas neierobežotās kompetences pilnvaras, Vispārējā tiesa attiecīgajā gadījumā var ņemt vērā uzņēmuma sadarbības neesamību un tādējādi palielināt naudas sodu, kas tam ir uzlikts par LESD 101. vai 102. panta pārkāpumu, ja vien šim uzņēmumam par šo pašu rīcību nav piemērots īpašais naudas sods, kas balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta noteikumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Shell Petroleum* u.c./Komisija, 118. punkts).

169 Tā tas varētu būt, piemēram, gadījumā, ja, atbildot uz šādu Komisijas nosūtīto pieprasījumu, uzņēmums administratīvajā procesā ar nodomu vai aiz neuzmanības nebūtu norādījis naudas soda apmēra noteikšanai noteicošos apstākļus, kuri apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā bija vai kuriem būtu bijis jābūt tā rīcībā. Lai gan Vispārējai tiesai nav liegts ņemt vērā šādus apstākļus, tas negroza faktu, ka uzņēmums, kas tos norāda tikai tiesas procesa stadijā, tādējādi apdraudot administratīvā procesa mērķi un atbilstošo norisi, pakļauj sevi riskam, ka Vispārējā tiesa, nosakot piemēroto naudas soda apmēru, šo apstākli ņems vērā (iepriekš minētais spriedums lietā *Shell Petroleum* u.c./Komisija, 119. punkts).

170 Šajā lietā prasītāja atzīst kļūdas, ko tā pieļāvusi, iesniedzot Komisijai informāciju, kas vajadzīga attiecīgo pārdošanas apjomu aprēķināšanai, jo prasītāja bija iekļāvusi arī citu produktu, kas nav attiecīgie LCD, pārdošanas apjomus. Komisija piekrīt, ka šie produkti aprēķinā nebija jāiekļauj.

171 Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka šīs kļūdas ir radušās tādēļ, ka prasītāja uzņēmumam, kuram tā uzticēja aprēķināt Komisijai iesniedzamos datus, neesot norādījusi precīzu informāciju par konkrētu LCD specifiskajām īpašībām.

172 Vispārējā tiesa neuzskata, ka no šī apstākļa būtu jāsecina, ka prasītāja savu pienākumu sadarboties, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 18. panta noteikumiem, nebūtu izpildījusi tādā mērā, ka tas būtu jāņem vērā, nosakot naudas soda apmēru. Faktiski prasītāja nevēlējās maldināt Komisiju un tā neiesniedza Komisijai neapstrādātus datus, pamatojoties uz kuriem Komisijai būtu bijis jāaprēķina attiecīgās pārdošanas apjoms, vienlaicīgi nenodrošinot to ar papildinformāciju, kas vajadzīga, lai secinātu precīzus datus. Prasītāja izmantoja šajā ziņā specializējušos ārējos konsultantus, lai varētu iesniegt Komisijai vajadzīgos datus, taču pieļāva nolaidību, neizskaidrojot šiem konsultantiem starp dažāda veida LCD pastāvošās atšķirības. Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja, neapšaubāmi, nebija ieinteresēta, lai Komisija saņemtu kļūdainus datus, kuros bija ietverti arī citu produktu, kas nav attiecīgie LCD, pārdošanas apjomi, jo šīs neprecizitātes tai varētu tikai kaitēt, palielinot naudas soda, kas Komisijai tai būtu jāuzliek, apmēru.

173 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa, taisnīgi izvērtējot lietas apstākļus, uzskata, ka prasītājai uzliekamā naudas soda apmērs būtu jāaprēķina, pamatojoties uz koriģētu pārdošanas apjomu, un šim pārdošanas apjomam būtu jāpiemēro tā pati metode, ko Komisija izmantoja apstrīdētajā lēmumā, tostarp metode attiecībā uz noapaļošanu. Līdz ar to šādi aprēķinātā summa ir EUR 288 000 000 (skat. iepriekš 163. punktu).

174 Ņemot vērā iepriekš minēto, naudas soda apmērs ir jāsamazina līdz summai EUR 288 000 000 apmērā un jānoraida prasītājas pārējie prasījumi.

Par tiesāšanās izdevumiem

175 Atbilstoši reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši tā paša panta 3. punkta pirmajai daļai, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala.

176 Šajā lietā Komisijai spriedums nav labvēlīgs tikai attiecībā uz to, ka tā attiecīgajā pārdošanas apjomā, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu prasītājai uzliekamā naudas soda pamatsummu, iekļāva arī pārdošanas apjomu, kas attiecas uz citiem produktiem, kuri nav attiecīgie LCD. Šī kļūda radās tikai prasītājas, kura Komisijai iesniedza kļūdainus datus, neuzmanības dēļ. Turpretī prasītājai spriedums nav labvēlīgs attiecībā uz visiem tās pārējiem prasījumiem. Šādā situācijā, taisnīgi izvērtējot lietas apstākļus, jāpiespriež prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 27. septembra spriedumu lietā T-322/01 *Roquette Frères*/Komisija, Krājums, II-3137. lpp., 338. un 339. punkts).

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) naudas sodu, kas *InnoLux Corp.*, iepriekš *Chimei InnoLux Corp.*, uzlikts Komisijas 2010. gada 8. decembra Lēmuma C(2010) 8761, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39.309 – LCD), 2. pantā, noteikt EUR 288 000 000 apmērā;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) *InnoLux* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Kanninen Berardis Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 27. februārī.

[Paraksti]